

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้จับผิดมิโนตันเขตกรุงเทพฯ คนที่ 1

หมายเลขรอด สาย 74 (คลองเตย - หัวขวาง)
ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย นิสิตปริญญาโท
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่ ตู้หัวขวาง

ผู้จับผิด นายเจริญ แสงทอง
อายุ 31 ปี
ภูมิลำเนาเดิม อําเภอมหาชัย
ลักษณะรถที่จับ เป็นรถเช่า แบบรายวัน
รายได้ ประมาณ 5,000 - 6,000 บาทต่อเดือน

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

นายเจริญจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถอ่านออกเขียนได้เล็กน้อย จากการพูดคุยทำให้เห็นว่านายเจริญเป็นคนใจเย็น และจากลักษณะท่าทางที่ดูเป็นคนเรียบร้อย โดยสังเกตจากการแต่งกาย ทรงผมที่ตัดสั้น ดูสะอาดสอาด ตอบคำถามด้วยความใจเย็น พูดจาไม่กระซอกกระซิบ หรือว่ายืงวน จากบางคำตอบทำให้รู้ว่านายเจริญเป็นคนที่มีจิตใจดีคนหนึ่ง เพราะนายเจริญเล่าว่าขณะที่จับรถอยู่ตามปรกติและมีผู้โดยสารคนหนึ่งซึ่งเป็นหญิงท้องแก่ได้เกิดอาการเจ็บท้องขึ้นมา เขาจึงจอดรถตรงข้างทางสักพัก แม้ว่าตรงนั้นจะเป็นป้ายห้ามจอดก็ตาม เพื่อให้ผู้หญิงคนนั้นได้พักจากการกระเือนของรถ ก่อนนำส่งโรงพยาบาล ส่วนผู้โดยสารคนอื่น ๆ เขาก็จะอธิบายถึงความจำเป็นที่ต้องเสียเวลาสักเล็กน้อย

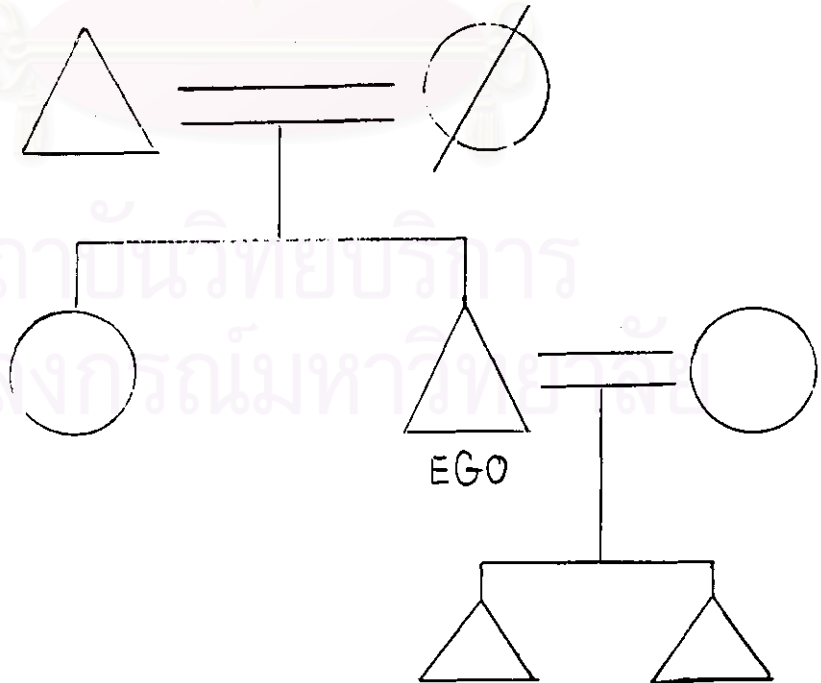
ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

สาเหตุที่นายเจริญเดินทางมากรุงเทพฯ ก็เพราะว่าตามแม่ที่ทำงานก่อสร้างมา นายเจริญเล่าว่าที่หวังว่าก่อนที่จะมาจับกรรมนิบัติสหาย 74 นี้ ตนได้เคยทำงานอยู่ที่บ่อเด็กตั้ง แต่ว่ารายได้ไม่ดี ไม่พอใช้จ่ายภายในครอบครัวที่มีทั้งแม่ ภรรยา และลูกอีก 2 คน ประจวบกับที่พี่เขยซึ่งจับกรรมนิบัติสอยู่ก่อนแล้วมาชวนให้ไปจับกรรมนิบัติด้วยกัน จึงตัดสินใจลาออก จากวันนั้นจนถึงวันนี้ก็จับกรรมมาประมาณกว่า 9 ปี ซึ่งแม้รายรับจะไม่เหลืออู่ให้เก็บมากนักแต่ก็ยังคงดีกว่าที่บ่อเด็กตั้ง

ครอบครัวและเครือญาติ

นายเจริญเกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะค่อนข้างยากจน แม่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป ส่วนพ่อได้เสียชีวิตไปในขณะที่นายเจริญอายุได้เพียง 10 ปี นายเจริญ มีพี่น้องทั้งหมด 2 คน ชาย 1 หญิง 1 ซึ่งพี่สาวของนายเจริญมีอาชีพค้าขาย ส่วนนายเจริญนั้นเมื่อแต่งงานแล้วจึงมีบุตร 2 คน เป็นชายทั้งคู่

ไดอะแกรมแสดงเครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

กิจวัตรประจำวันของนายเจริญแต่ละวันนั้น เริ่มจากการมาถึงตู้และออกรถตอน 5 ไร่รถจนถึงเวลา 4 ทุ่ม เป็นประจำทุกวัน แต่ก็อาจจะมีบ้างบางวันที่หยุดไร่เพราะเหนื่อยและต้องการพักผ่อน หรือไม่ก็อาจจะมาไร่ในกะดึก ซึ่งจะเริ่มตั้งแต่ 4 ทุ่ม จนถึงประมาณ 3

ภายในอยู่สาย 74 นี้ จะมีรถอยู่ทั้งหมดประมาณ 15 คัน โดยมากจะเป็นรถที่เขาเช่าเข้าแก๊งซึ่งเป็นเจ้าของรถที่แท้จริง โดยเสียค่าเช่าเป็นรายวัน วันละ 800 บาท ส่วนเรื่องค่าน้ำมัน และเรื่องค่าเบรคยวั้น ผู้ขับจะต้องเป็นคนออกเองทั้งหมด ซึ่งจะเห็นได้ว่าค่าใช้จ่ายในแต่ละวันนั้นมีมาก เมื่อหักเบรคเสร็จแล้วคงเหลือไม่กี่ร้อยบาท บางวันถ้ารถติดมาก ๆ แล้วตนเองทำรอบได้น้อยก็จะต้องควักเนื้อตัวเองเป็นค่าเช่ารถ

สาย 74 นี้ แบ่งการเดินทางเป็น 2 กะ เรียกว่า กะเช้า และ กะดึก

- กะเช้า ไร่ตั้งแต่ 05.00 - 22.00 น.

- กะดึก ไร่ตั้งแต่ 22.00 - 03.00 น.

ทั้งนี้จะมีบ้างบางคันที่ไร่ทั้งกะเช้าและกะดึก เพื่อที่จะให้ได้เงินมาก ๆ เพราะแม้เราจะไร่ทั้งวันทั้งคืนก็คงเสียค่าเช่ารถเพียง 800 บาทเท่าเดิม ซึ่งนายเจริญนั้นส่วนมากจะไร่เพียงกะเดียว ไม่เข้ากะดึก

นายเจริญเล่าว่าค่าจ้างกระเป่ารถนั้นเขาไม่ต้องเสีย เพราะมีภรรยามาช่วยทำงานเป็นกระเป่ารถคู่กันเดียวกัน ทำให้ประหยัดรายจ่ายตรงนี้ไปได้ ส่วนตัวลูกชายคนโตซึ่งตอนนี้มีอายุ 12 ขวบก็สามารถมาช่วยห่อกับแม่ได้แล้วในวันที่หยุดเรียนเสาร์ - อาทิตย์ เช่น อาจเป็นกระเป่ารถแทนได้ในบางครั้ง

รายได้โดยเฉลี่ยต่อเดือนของนายเจริญจะอยู่ในช่วงประมาณ 5,000 - 6,000 บาท ซึ่งก็พอใช้แบบประหยัด ๆ ได้ แต่ก็มีบ้างที่เป็นหนี้คนอื่นเวลาที่ขาดทุน แต่เรื่องค่าเช่าบ้านนั้นไม่ต้องเสียเพราะว่าอาศัยอยู่ที่บ้านแพน นายเจริญบอกว่าเขาไม่ได้ทำประกันชีวิตเพราะว่าไม่มีเงินเหลือเพียงพอ

พฤติกรรมการขับรถ

ประวัติการขับรถนั้น เท่าที่เคยขับมาหลายปี นายเจริญยังไม่เคยประสบอุบัติเหตุเลยแม้แต่ครั้งเดียว เป็นเพราะเขาไม่เคยประมาทเวลาขับรถ ถ้าไปไม่ได้เขาก็จะไม่เสี่ยงลุยออกไป เพราะมันจะไม่คุ้มกันถ้าหากเกิดอะไรขึ้น แต่สำหรับเรื่องการโดนใบสั่งนั้นก็ยังมีบ้าง เช่น ข้อหาที่ว่าจอดรถไม่ตรงป้าย หรือไม่ยอมขับอยู่ในเส้นทางรถประจำทาง ซึ่งถ้าโดนใบสั่งก็ต้องไปเสียค่าปรับเอง หรือบางครั้งก็จะยอมเสียเงินเล็กน้อยให้กับตำรวจ สำหรับเรื่องการฝ่าฝืนกฎจราจรเท่าที่นายเจริญเคยทำนั้นก็ยังมีเหตุผลเพียงว่ารถติด ทำให้หงุดหงิดอยากไปให้เร็ว ๆ และต้องรีบเพื่อไปทำถึงจุดหมายปลายทาง อย่างเช่นในช่วงตอนเช้าที่เขาคิดว่าคนอื่นต้องรีบไปทำงาน ก็ยังมีบ้างที่บางคนต้องไปสายเพราะรถติด โดยปรกติแล้วระยะทางจากห้วยขวางไปคลองเตย หรือคลองเตยไปห้วยขวางจะใช้เวลาประมาณ 40 กว่านาที แต่ถ้ารถติดมาก ๆ อาจใช้เวลาจนถึงเกือบ 3 ชั่วโมงทีเดียว สำหรับความรู้ในเรื่องของกฎจราจรจะรู้จากเมื่อครั้งที่สอบใบขับขี่ และจากการเข้ารับการอบรมที่ทางกรมการขนส่งจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี ซึ่งนายเจริญก็จะเข้ารับการอบรมอยู่บ้างประมาณ 2 ครั้ง ครั้งละ 3 วัน ในการอบรมนี้ทำให้ได้รับความรู้เกี่ยวกับเส้นทางการจราจร ข้อห้ามต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องมารยาทในการขับรถ การอบรมนี้จะเสียเวลาแค่ครึ่งวัน หลังจากนั้นก็จะกลับมาขับรถต่อไป

เรื่องสุขภาพทั่วๆ ไปนั้นจะไม่ค่อยมีปัญหา ถึงแม้จะมีแค่อาการปวดหลัง ปวดเอวเท่านั้น ทั้งนี้เกิดจากการที่ต้องขับรถเป็นเวลานาน ๆ

ความคิดเห็นต่อปัญหาจราจร และผลกระทบที่ได้รับ

ในทัศนคติของนายเจริญเกี่ยวกับปัญหาการจราจรปัจจุบันนี้ เขาคิดว่าเป็นปัญหาที่แก้ยากเพราะคนก็เยอะ รถก็เยอะขึ้น มีแต่จะหนักขึ้นทุกวัน และสำหรับตัวเขาเองที่มีอาชีพขับรถมีใบสั่งก็ได้รับผลกระทบไปด้วย เช่นการที่ต้องไปติดอยู่บนถนนเป็นเวลานาน มีทั้งฝุ่น คราวไอเสีย ทำให้อารมณ์หงุดหงิด โดยเฉพาะในช่วงเช้าที่คนเยอะ เขาก็อยากที่จะไปส่งผู้โดยสารให้เร็วและปลอดภัยที่สุด แต่บางครั้งมันก็ทำไม่ได้ บางทีเขาก็ต้องคอยพูดคุยกับผู้โดยสาร เพื่อให้ผู้โดยสารใจเย็นขึ้น

นอกจากนี้ นายเจริญยังเสริมอีกว่าในสภาพการจราจรเช่นนี้ รถมินิบัสสามารถช่วยผ่อนผู้โดยสารให้กับรถเมล์ของ ขสมก. ได้ เพราะเป็นรถที่เล็กกว่า ทางไหนที่รถเมล์ผ่านไม่ได้ แต่รถมินิบัสสามารถผ่านไปได้ และไปถึงจุดหมายปลายทางได้เร็วกว่า

การมองตัวเองของผู้ขับขีรถมินิบัส

อาชีพขับรถมินิบัสในความคิด ความรู้สึกของนายเจริญนั้น มองว่าเป็นอาชีพสุจริต ส่วนที่ใครหลายคนบอกว่ามีส่วนทำให้เกิดปัญหาการจราจรนั้น นายเจริญอธิบายอย่างเป็นทางการว่า คงมีบ้างที่ไม่ทำตามกฎจราจร เป็นบางครั้ง โดยเฉพาะคนขับที่เป็นวัยรุ่นและมีใบอนุญาตนับใจ ซึ่งพวกนี้จะเป็นประเภทขับแทนลูกที่เฉพาะบางรอบเท่านั้น

ชีวิตในอนาคตนั้น นายเจริญคาดหวังว่าวันหนึ่งตนคงจะได้ทำงานในบริษัทที่ไหนสักแห่ง แต่ก็ยังไม่รู้ว่าอะไร ที่ไหนได้ ด้วยปัญหาว่าตนเองอ่านเขียนไม่คล่อง นอกจากนี้เคยตั้งใจไว้ว่าอยากมีรถมินิบัสเป็นของตนเองสักคัน เพื่อไว้ให้เช่า แต่อย่างไรก็ตามตอนนี้คงต้องมีอาชีพขับรถไปเรื่อย ๆ เพราะรถมินิบัสคันหนึ่งมีราคาสูงประมาณ 5 แสนบาท

ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการปรับปรุงรถมินิบัส

ท้ายนี้ นายเจริญกล่าวเสริมว่า ถ้ารถมินิบัสสามารถติดแอร์ได้ก็คงจะดีขึ้นเพราะว่าสภาพอากาศในบ้านเราปัจจุบันนี้มันแย่มาก มีแต่ควันดำ อากาศเป็นพิษ และที่สำคัญคือร้อนโดยเฉพาะถ้าเป็นช่วงกลางวัน อาจทำให้หงุดหงิดได้ง่ายมาก ส่วนสำหรับค่ารถที่ราคา 2.50 บาท นั้นก็น้อยเกินไปในปัจจุบัน เพราะรถติดทำให้ต้องเสียเวลาไปโดยไม่คุ้ม ประกอบกับรายจ่ายเรื่องค่าน้ำมันที่แพง เดิมวันละ 400 - 500 บาท เศรษฐกิจฝืดเคือง

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้จับฉัรวณินิบัติสถานเขตกรุงเทพฯ คนที่ 2

หมายเลขรถ สาย 11 (ผาสุก - ประตูน้า)
 ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ ผู่ผาสุก

ผู้จับฉั นายไพรัช รัตนเจริญธรรม
 อายุ 53 ปี
 ภูมิลำเนาเดิม กรุงเทพฯ
 สิทธิในรถที่ใช่ เป็นรถของตนเอง
 รายได้ มากกว่า 9,000 บาทต่อเดือน

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

จากลักษณะหรือรูปร่างหน้าตาที่ผู้วิจัยเห็นในครั้งแรก ทักให้มันนึกว่าลุงคนนี้จะ เป็นคนจับฉัรวณินิบัติ เพราะลักษณะท่าทางของลุงออกคล้าย ๆ ประเภทเข้าแก๊ง อีกทั้งการแต่งกายของลุงที่ใส่ชุดซาฟารีสีเทา ต่างจากคนจับรถทั่วไปที่เคยเห็น จากการสังเกตทักให้พอคาดเดาได้ว่าลุงคงมีฐานะดีกว่าคนอื่น เพราะ ลุงใส่นาฬิกาสีทองเรือนใหญ่ รวมทั้งเครื่องประดับต่างๆ ลุงตอบคำถามของผู้วิจัยเป็นอย่างดี และ ดูเหมือนว่าลุงจะชอบแสดงความคิดเห็น เพราะลุงจะเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ผู้วิจัยฟังมากมาย

ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

ลุงไพรัชนั้นเป็นคนกรุงเทพมหานครโดยกำเนิด ชีวิตของลุงเคยประสบความสำเร็จงานหน้าที่การ

งาน มีกิจการประเภทเงินทุนพาณิชย์เป็นของตนเอง มีฐานะร่ำรวย แต่ว่าต่อมามีกิจการลงเพราะ
ประสบปัญหามากมาย หลังจากนั้นไม่นาน ลุงเริ่มสนใจธุรกิจเกี่ยวกับรถเช่า และได้ลุงมีกิจการรถเช่า
เป็นของตัวเอง รวมทั้งรถมินิบัสคันที่อยูานู่สาย 11 นี้ด้วย นอกจากนี้ยังมีรถแท็กซี่อยู่ประมาณ
2 - 3 คัน ลุงบอกว่ารถมินิบัสคันที่ลุงขับอยู่นี้ถ้าบางวันลุงไม่อยากขับ ก็จะเอาให้คนอื่นเช่าขับแทน
โดยเก็บค่าเช่าเป็นรายวัน วันละ 500 - 600 บาท แต่ถ้าวันไหนลุงว่าง ๆ ลุงก็จะมาขับเองเพราะ
เห็นว่ามียอดอยู่แล้ว ไม่ต้องการทำให้เสียเปล่า

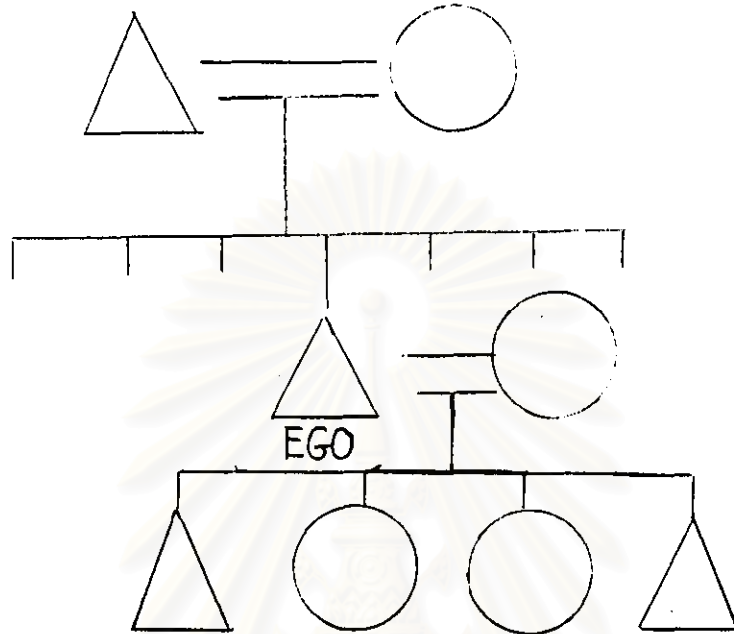
ลุงเริ่มกิจการรถมินิบัสโดยการไปซื้อคัสซีเก่ามาจากญี่ปุ่น คันละ 1 แสนบาทโดยประมาณ แล้วนำ
มาต่อเป็นตัวถังรถเอง รวมราคาแล้วกว่าคันละ 3 แสนบาท และได้สัมปทานเส้นทางจาก จสมก.
จึงมาขับ ลุงขับมาแล้วเป็นเวลากว่า 30 ปี จากประสบการณ์การขับรถของลุงจะเน้นความปลอดภัย
เป็นสำคัญ ลุงไม่สนับสนุนคนที่ขับรถเร็ว หรือประมาท ลุงจะคอยเตือนคอยบอกคนขับรถานสายเดียวกัน
ที่เด็กกว่าว่าอย่าขับรถเร็ว ปลอดภัยไว้ก่อน และตั้งแต่ขับรถมาลุงยังไม่เคยเกิดอุบัติเหตุเลยแม้
แต่ครั้งเดียว และถ้าใครที่มาเช่ารถของลุงขับแต่ขับไม่ดี ลุงก็จะไล่ออกทันที

ลุงจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากกรุงเทพฯ มีภรรยา มีลูกซึ่งตอนนี้โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว
ลูกลุงทุกคนจบการศึกษาระดับปริญญาตรี หรือไม่ก็สำเร็จการศึกษาจากเมืองนอก ชีวิตลุงทุกวันนี้จึงดู
ต่างจากคนขับรถทั่วๆไป ที่ไม่ต้องขวนขวายจนสายตัวแทบขาดเพื่อการดำรงชีพ ซึ่งบางวันถ้าลุงว่าง
หรือไม่ต้องการขับรถ ลุงก็จะให้เขาเช่า ส่วนลุงจะมานั่งดูอยู่ที่ตู้ หรือไปช่วยดูเรื่องการจัดศาล
พระภูมิให้กับคนอื่น

ครอบครัวและเครือญาติ

ลุงเกิดมาในครอบครัวที่มีเชื้อสายจีน ที่ประกอบกิจการค้าขาย ลุงมีพี่น้องทั้งหมด 7 คน ซึ่งต่าง
ก็ประกอบอาชีพแตกต่างกันไป ต่อมาเมื่อลุงแต่งงาน จึงมีบุตร 4 คน เป็นชาย 2 หญิง 2 ปัจจุบัน
นี้ลุงมีชีวิตอยู่อย่างค่อนข้างสบาย เพราะลูกได้จบการศึกษาทั้งหมดทุกคนแล้ว

ไดอะแกรมแสดง เครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

ในวันที่ลุงมาขับรถ ลุงจะเริ่มขับตั้งแต่ ๕ ครึ่งไปจนถึง ๒ ทุ่มครึ่ง เพราะถ้าหลังจากเวลานี้จะถูกจับ ซึ่งเป็นเพียงบางเส้นทางเท่านั้นที่กำหนดเวลาเดินรถเฉพาะแค่ช่วงกลางวัน ภายในวันหนึ่งจะขับได้อย่างมาก ๘ รอบถ้ารถไม่ติด แต่ลุงบอกว่าถ้ารถติดจะขับได้ ๓-๔ รอบ วกกลับใช้เวลานาน เป็นชั่วโมง ส่วนเรื่องคนจับรถมีนิสัยกับตำรวจนั้นถือเป็นเรื่องธรรมดาที่มักขัดแย้งกัน ลุงบอกว่ามีบ้างเหมือนกันที่โดนจับโดนปรับ เพราะไม่ยอมวิ่งช้าๆ จากการสัมภาษณ์ทำให้รู้สึกได้ว่าลุงมีทัศนคติที่ไม่ค่อยดีต่อตำรวจ ลุงคิดว่าตำรวจเอาเปรียบ เช่นบางเหตุการณ์ที่ลุงเห็น ๆ อยู่ว่าคนอื่นทำผิดแต่ตำรวจไม่ว่า กลับยินยอมอำนวยความสะดวกปล่อยให้เขาผ่านไปด้วยดี แต่ถ้ากับพวกรถมีนิสัยจะคอยจับผิดอยู่เสมอ

การออกรถในแต่ละวัน ผู้ขับรถมีนิสัยจะต้องทำการซื้อ "ใบเที่ยว" ราคาประมาณ ๑๐๗ บาท กับนายท่าก่อนทุกครั้ง ซึ่งใบเที่ยวนี้ต้องซื้อทุกวัน และเมื่อขับเสร็จแล้วต้องกลับมาขอเพื่อออกขับรอบต่อไป แต่ถ้ารถคันที่ถึงคิวออกยังกลับมามีไม่ถึงคู่ คันที่มาถึงก่อนก็สามารถออกแทนได้ ซึ่งเหตุการณ์นี้

เป็นเหตุผลสนับสนุนได้ว่าทำไมคนขับรถมินิบัสส่วนใหญ่ถึงต้องรีบมารับกลับ เพราะว่าถ้ากลับมาไม่ทันรอบ อาจถูกคันอื่นออกแทนไปก่อนได้ และคนขับรถมินิบัสจะต่างจากคนขับรถเมล์ของ ขสมก. ตรงที่ว่าคนขับรถมินิบัสไม่มีเงินเดือนประจำ รายได้ทั้งหมดเกิดจากการขับรถอย่างเดียววันแต่ละวัน และถ้ากรณีที่ไต่ถามสิ่ง คนขับรถมินิบัสจะต้องเสียค่าปรับเองทั้งหมด ท้าให้เงินรายได้ส่วนหนึ่งต้องหายไป

การมองเห็นตนเองของผู้ขับรถมินิบัส

ตามความคิดของลุง การทำงานหรือฝ่าฝืนกฎจราจรนั้นเป็นเรื่องธรรมดาทุกที่ทุกอย่าง แต่ทั้งนี้สาเหตุสำคัญก็มาจากความรีบร้อน ความรีบร้อนอย่างเดียวที่ท้าให้หลายคนท้าความคิด เพราะไม่ต้องการไปทรมาน กับรถราที่ติดแบบน่าเบื่อหน่าย ส่วนเหตุผลที่ว่าไม่รู้เกี่ยวกับกฎจราจรนั้นคงเป็นไปไม่ได้ เพราะลุงมีประวัติการขับรถมาเป็นเวลานาน และเคยเข้ารับการอบรมกับทางกรมการขนส่งเป็นประจำในสมัยก่อน แต่ว่าปัจจุบันนี้พออายุมากขึ้นจึงไม่ได้เข้ารับการอบรมอีกแล้ว เพราะการอบรมจะเหมือนกันทุกครั้ง

ความคิดเห็นต่อปัญหาจราจร และผลกระทบที่ได้รับ

ทัศนคติของลุงต่อสภาพการจราจรในบ้านเรานั้น ลุงบอกว่ารถมินิบัสได้รับผลกระทบตรงที่ท้าให้วิ่งได้จำนวนรอบน้อย เช่นปกติคืออยู่บนถนนเพชรบุรีนานเป็นชั่วโมง อย่างวันจันทร์ถึงวันเสาร์จะติดมาก และค่าโดยสารที่น้อย ท้าให้ชีวิตความเป็นอยู่คนขับรถมินิบัสเป็นไปอย่างลำบาก อีกทั้งค่านี้มันรถที่แพงขึ้น และต้องเติมเงินปริมาณที่มากขึ้น เนื่องจากสภาพการจราจรที่ติดขัด ท้าให้รถใช้น้ำมันเปลือง และวันไหนที่รถเสีย ถ้าไม่ขับทั้งอย่างนั้นก็ต้องพาเงินมาซ่อม บางครั้งไม่มีเงินซ่อมต้องจอดทิ้งไว้เฉย ๆ พอมีเงินถึงเอากลับมาซ่อม อย่างเช่นยางในปัจจุบันนี้มีราคา 300 จากแต่ก่อน 80 บาท ส่วนยางนอกเส้นละ 3,000 บาท จึงเป็นสาเหตุให้ขณะนี้ปริมาณรถมินิบัสได้ลดจำนวนลงเป็นอย่างมาก กรณีไม่มีเงินซ่อม โดยมากจะจอดทิ้งไว้เฉย ๆ หรือถ้าท้าสิตรรถหน้ครั้งหนึ่งจะเป็นเงินเกือบแสนบาท เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ลุงพอรำลึกความเห็นว่ารรถมินิบัสมีความเหมาะสมกับสภาพการจราจรในปัจจุบันเป็นอย่างมาก เพราะว่ามีความปลอดภัยสูง ใช้ได้ดีกว่ารถเมล์ขององค์การ ส่วนเรื่องพฤติกรรม

การขับรถรถซิกแซก หรือขับรถเร็วอย่างที่หลาย ๆ คนกล่าวถึงกันนั้น ลุงบอกว่าเป็นเรื่องธรรมดา เพราะความรีบร้อนและในสภาวะการขับขี่ เช่นปัจจุบันนี้ใครที่ต้องการรีบไปที่เร็วกันทั้งนั้น แม้แต่รถยนต์ส่วนบุคคลก็ตาม ซึ่งบางครั้งก็ขับรถซิกแซกพอ ๆ กัน หรือรถบางคันที่ขับคนเดียวก็มีส่วนทำให้เกิดปัญหาได้มาก เพราะรถเพิ่มขึ้นทุกวัน ต่ออาทิตย์มากแต่ค่าหม้อน้ำก็พอรองรับปริมาณรถอยู่ดี

ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการปรับปรุงรถมินิบัส

นอกจากนี้ ในส่วนของการปรับปรุงสภาพตัวรถที่ส่วนใหญ่อุปกรณ์ไม่ค่อยปลอดภัยหรือว่าเรียบร้อยสักเท่าไร อย่างเช่นว่าราวจับที่มีน้อยหรือว่าจับไม่ถนัดอาจเกิดจากการที่คอง เบาะที่นั่งที่บางที่ก็เลื่อนหลุดออกมา ช่องหน้าต่างที่ชำรุด หรือบางที่ตัวพัดลมก็ไม่มีฝาครอบ เห็นเพียงใบพัดอย่างเดียวที่แกว่งไปมา ทากำไม่ยากจินตนาการว่าถ้าใบพัดเกิดหลุดออกมาแล้วปลิวไปโดนศีรษะผู้โดยสาร ภาพจะเป็นอย่างไร หรือสภาพภายในรถที่มีฝุ่นเกาะ สกปรก หรือพื้นรถที่หุ เป็นดิน สิ่งเหล่านี้นับเป็นเรื่องที่ไม่ควรละเลย เพราะถ้ามีการปรับปรุงที่ดีขึ้น จะช่วยให้หลายสิ่งหลายอย่างดีขึ้นตามมา ในส่วนนี้ลุงจึงได้แสดงความคิดเห็นว่า ถ้ารัฐบาลหรือทางการจะเอาให้ปรับปรุงอะไรนั้นก็ยินดีที่จะทำหรือให้ความร่วมมือ แต่ขออย่างเดียวขอให้ขึ้นค่าโดยสารให้บ้าง เพราะว่าอยู่ที่ราคานี้มาตั้งนานมาแล้ว ขอให้เห็นใจพวกคนขับรถมินิบัสบ้างเท่านั้น

ความคาดหวังของชีวิตในอนาคต

เรื่องชีวิตในอนาคตนั้น ลุงก็คงจะเป็นเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ เพราะตอนนี้ก็ไม่ได้จัดสรรเท่าไรมากนัก รถที่มีอยู่ถ้าต่อไปจะมีอายุมาก ๆ ขึ้น ขับไม่ไหวก็จะให้คนอื่นเช่าเหมือนเคย ส่วนตัวลุงจะหาเวลาพักผ่อนให้กับตัวเอง เช่นปัจจุบันนี้ที่ลุงทำอยู่เสมอ ๆ โดยการเดินทางท่องเที่ยวในที่ต่าง ๆ ไปต่างประเทศ

ลุงบอกว่าลุงอาจต่างจากคนอื่นตรงที่ว่าชีวิตลุงเริ่มต้นมาดี จึงไม่ค่อยเดือดร้อนมากสักเท่าไร แต่คนอื่น ๆ ที่เขาลำบากนั้นมีเยอะ ที่ต้องขับรถหาเลี้ยงครอบครัว มีภาระ แม้ขับรถหาเงินได้มาก็มีเรื่องต้องจ่าย เช่นต้องมีการต่อสัญญาเป็นเดือน เป็นรายปีกับทางขสมก. จ่ายค่า พ.ร.บ. ค่าต่อทะเบียน ตลอดจนค่าตรวจสภาพรถ ที่ปีหนึ่ง ๆ นับเป็นเงินจำนวนหลายหมื่นบาท

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้จับฉัรมิมีถิ่นอาศัยในเขตกรุงเทพฯ คนที่ 3

หมายเลขรอด สาย 40 (คู่พระโขนง - สายาด้ใหม่)
 ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ คู่พระโขนง

ผู้จับฉั นายประสิทธิ์ เมืองทรีรัก
 อายุ 45 ปี
 ภูมิลำเนาเดิม กรุงเทพฯ ฯ
 สถานะในครอบครัว เป็นร่อที่เช่า แบบกินเบอร่เช่า
 รายได้ ประมาณ 9,000 บาทจันไป

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

จากการสังเกตรูปร่างหน้าตา ผู้วิจัยรู้สึกว่ลุงคนนี้คงจะต้องทำงานหนักมาเกือบตลอดชีวิต เพราะผิวคล้ำๆ เนื้อตัวหอมเล็ก ผิวหนังเหี่ยวย่นเล็กน้อย ทั้ง ๆ ที่ลุงมีอายุเพียง 45 ปีเท่านั้น แต่แววตาก็ยังคงฉายแววแห่งความสุข และความพอใจในชีวิตของตนเอง ลุงจบการศึกษาระดับชั้น ป.7 จากโรงเรียนแห่งหนึ่งแถวชานเมือง

ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

ลุงประสิทธิ์ เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด และยึดอาชีพจับร่มานานหลายสิบปีแล้ว เริ่มแรกจากการ เป็นพนักงานเก็บค่าโดยสารหรือกระเป่าร่ ต่อมาคนจับร่หรือลูกพี่ตามทีลุง เรียกจนติดปาก

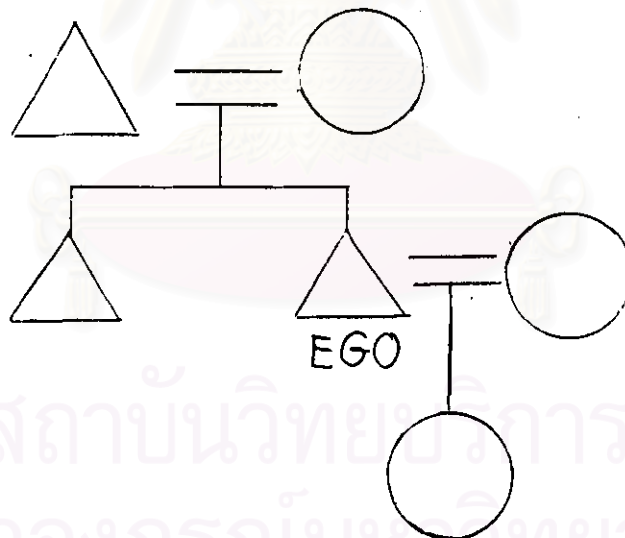
นั้นได้สอนขับรถที่ ท้าที่ลุงพอขับรถเป็น ดังนั้นลุงจึงปิดอาชีพขับรถเรื่อยมา เริ่มจากรถสองแถวสาย 56 พอรัฐบาลมีนโยบายให้รถสองแถวเปลี่ยนมาเป็นรถมินิบัส ลุงจึงหันมาขับรถมินิบัสแทน

ลุงเล่าว่าลุงจบการศึกษาชั้น ป.7 และเคยทำเพียงแต่อาชีพขับรถเท่านั้น ส่วนภรรยาของลุงมีอาชีพขาย ขายน้ำอยู่ที่สายใต้ใหม่ ลุงมีลูกอยู่ 1 คน แต่ยังไม่ถึงอายุเพียง 5 ขวบเท่านั้น

ครอบครัวและเครือญาติ

ลุงมีพี่น้องรวม 2 คน เป็นผู้ชายทั้งคู่ ลุงเป็นคนพี่ 2 พี่ชายของลุงมีอาชีพขับรถเมล์ของ ขสมก. ซึ่งพี่ชายก็เคยแนะนำ ชักชวนให้ลุงมาขับรถเมล์ของ ขสมก. แต่ลุงปฏิเสธเพราะรู้สึกว่ามีอิสระ ต่อมาเมื่อลุงแต่งงานกับภรรยา ได้มีลูก 1 คน เป็นผู้หญิง ปัจจุบันลุงพักอาศัยอยู่ภายในบริเวณหมู่พระโขนงนี้

ไดอะแกรมแสดงเครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

การทำงานในแต่ละวันของลุงจะเริ่มตั้งแต่เช้าประมาณ 6 โมง เริ่มมาจนถึง 4 ทุ่ม ซึ่งภายในวันหนึ่ง ๆ จะทำงานมากกว่า 12 ชั่วโมง ท้าที่บางทีเกิดความเครียดและเหนื่อย และถ้าลุงรู้สึก

เหมือน ลุงก็หยุดพักโดยไม่กลัวว่าจะขาดรายได้ไป เพราะยังพอมีเงินเก็บอยู่บ้างและภรรยาเองก็ขายของอยู่ทุกวัน แต่ถึงอย่างไรถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ ลุงจะไม่หยุดวิ่งรถเด็ดขาด

ที่พักของลุงจะอยู่ภายในถ้ำนั่นเอง มีลักษณะเป็นห้องแถวที่สร้างไว้เพื่อให้นักงานขับรถทั้งหลายได้อาศัย ทว่าที่ลุงประหยัดในส่วนของคนเช่าบ้านได้ รายได้ของลุงโดยเฉลี่ยแล้วจะอยู่ในช่วง 9,000 บาท ขึ้นไป ซึ่งลุงบอกว่าพอใช้ หรือบางทีอาจมีเหลือเก็บบ้าง

รถมินิบัสที่ลุงใช้อยู่นั้นเป็นรถที่เขาขับ โดยได้เงินขับรถจากการคิดเบอส์เซ็นต์ เป็นร้อยละ 15 ซึ่งถ้าลุงวิ่งรถได้ 2,000 บาท ลุงก็จะได้เงินจากการกินเบอส์เซ็นต์ 300 บาทต่อวัน

การบสอขีวิตรถถ้านั้น ลุงเล่าว่าถ้าครมาถึงก่อนก็สามารถออกได้เลย ทว่าที่บางวันไม่ค่อยได้กินข้าว เพราะว่าขับรถติดอยู่บนถนนเป็นเวลานาน ไม่ค่อยมีเวลาพัก ต้องรีบออกรถ เพราะว่าต้องการได้เงินมาก ๆ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจราจร และผลกระทบที่ได้รับ

ในเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับการจราจรปัจจุบันนี้นั้น ลุงประสิทธิ์คิดว่า เป็นปัญหาที่ยากจะแก้ไข และนับวันรถจะติดมากขึ้น อย่างเช่นลุงที่ทุกวันนี้สามารถขับรถได้จำนวนรอบน้อยลง และการจราจรก็ทำให้คนเราเครียด หงุดหงิด เพราะปัญหาเรื่องควินดา คู่และองต่าง ๆ และอากาศที่ร้อนอบอ้าว

ลุงเล่าให้ฟังว่าทุกวันนี้ลุงต้องทำทุกอย่างเพื่อความอยู่รอด แม้ว่าจะต้องทำผิดหรือฝ่าฝืนกฎจราจรบ้างก็ตามที ทั้งนี้เพราะความรีบร้อน ต้องการหาจำนวนรอบให้ได้มาก ๆ นอกจากนี้ยังมีเหตุผลที่ว่าเป็นความต่อเนื่อง หรือเหตุการณ์พาบ ถ้าเราไม่รีบขับก็อาจถูกรถหลังชนท้ายได้ สำหรับการเกิดอุบัติเหตุลุงถือว่าเป็นเรื่องปกติ ฟังจากที่ลุงบอกว่า "ร้อย นับไม่ถ้วน" ซึ่งจะเป็นอุบัติเหตุเกี่ยวกับการเฉี่ยวชนเล็กน้อย

การมองตนเองของผู้ขับขีรถมินิบัส

ตามความคิดเห็นของลุง ลุงมีความรู้สึกว่ารถมินิบัสนั้นเหมาะสมกับสภาพการจราจรบ้านเรา เพราะว่ามีขนาดเล็กที่สามารถไปไหนได้คล่องตัวกว่ารถเมล์ใหญ่ ๆ และอีกทั้งยังเป็นการช่วยแบ่งเบาภาระเรื่องผู้โดยสารให้กับรถเมล์ได้เป็นอย่างดี

การควบคุมและตรวจสอบการกระทำผิดกฎหมายของพนักงานขับรถนั้น ลุงบอกว่าจะมีเจ้าหน้าที่ที่เป็นสายตรวจพิเศษ คอยจับมอเตอร์ไซด์ติดตามอุบัติเหตุกรรม ถ้าพบการกระทำผิด เช่น การขับรถเบี่ยงเลนไปมา รถคันดังกล่าวก็จะถูกจดเลขทะเบียนรถ แล้วส่งให้กับทางตำรวจ ซึ่งจะโดนปรับเป็นจำนวนเงินถึง 2,500 บาท

ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา ลุงไม่เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการขับรถตามที่ทางกรมการขนส่งจัดขึ้น เพราะลุงคิดว่าเป็นการเสียเวลาและจี้เกียจที่จะไป ด้านสุขภาพของลุงนั้นมักจะไม่ค่อยเป็นอะไรมาก ยังแข็งแรงดีอยู่ แต่ในอนาคตนั้นไม่แน่ เพราะอาการอาจยังไม่แสดงออกตอนนี้

ลุงคิดว่าคงจะปิดอาชีพขับรถเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ เพราะไม่รู้จะไปทำอะไร ตัวเองก็แก่แล้วคงจะเริ่มอะไรใหม่ ๆ ได้ลำบาก ขับรถอย่างนี้ก็พออยู่ได้ไปวัน ๆ พอมีกินมีใช้ตามสมควร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้รับจ้างมีฝีมือในเขตกรุงเทพฯ ตอนที่ 4

หมายเลขรถ สาย 40 (อยู่พระโขนง - สายาเตี๊ยม)

ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย นิสิตปริญญาโท
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถานที่ อยู่พระโขนง

ผู้รับจ้าง นายหนุ่ม (นามสมมุติ)

อายุ 28 ปี

ภูมิลานาเดิม จ.สุพรรณบุรี

ลักษณะรถทำรั เป็นรถเช่า แบบกินเปอร์เซนต์

รายได้ 7,500 - 9,000 บาท

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

นายหนุ่มเป็นชายหนุ่มที่อารมณ์ดี ดูจากหน้าตาที่ยิ้มแย้มอยู่เสมอ นอกจากนี้ยังจัดได้ว่าเป็นคนที่หน้าตาดีคนหนึ่ง รูปร่างสมส่วน ผอมแห้งผก ผิวขาวสะอาด มีอายุเพียง 28 ปี และจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนต่างจังหวัด

ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

นายหนุ่มเดิมเป็นคนจังหวัดสุพรรณบุรี และสาเหตุที่ต้องเดินทางเข้ามากรุงเทพฯ เพราะมีปัญหากับทางบ้าน จึงได้คิดหางานทำที่อื่น ทั้ง ๆ ที่ที่บ้านมีกิจการส่วนตัวอยู่

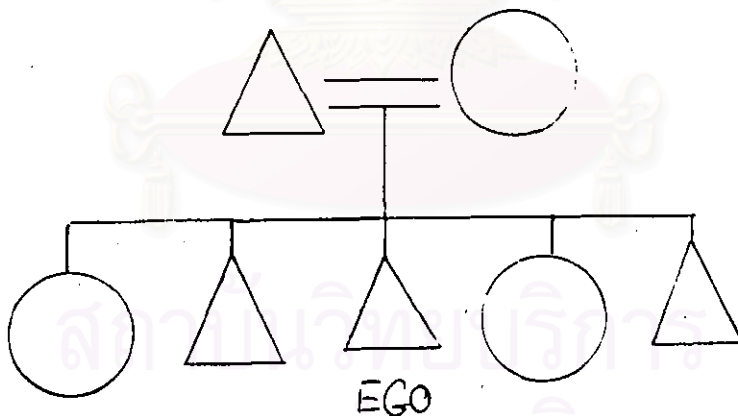
นายหมู่เคยรับจ้างขับรถมาก่อน ทั้งรถบรรทุก รถขนของต่าง ๆ และก่อนที่จะมาขับรถมินิบัสที่
นี่นั้นก็เคยขับรถเมล์ขององค์การ ฯ มาก่อน แต่ด้วยความที่ไม่ชอบในระบบงานบางอย่าง เช่นระบบอ
บัติเหตุ ซึ่งถ้าเกิดอุบัติเหตุขึ้นมาคนขับต้องเป็นผู้รับผิดชอบค่าเสียหายเองทั้งหมด เลยท้อแท้ตัดสินใจ
ลาออกจากการขับรถเมล์

และการที่เข้ามาขับรถในอุทระโขงงัดนั้น เพราะเจ้าของรถเป็นคนรู้จักกัน เลยชักชวนให้มา
ขับรถพร้อมกับภรรยาที่พักอยู่ด้วยกันที่บ้าน

ครอบครัวและเครือญาติ

นายหมู่เกิดมาในครอบครัวที่จัดได้ว่ามีฐานะดี เป็นลูกคนที่ 3 ในบรรดาพี่น้อง 5 คน มีน้องสาว
และน้องชายอย่างละคนซึ่งอยู่ที่จังหวัดสุพรรณบุรี ปัจจุบันนายหมู่ยังไม่ได้แต่งงานมีครอบครัว นายหมู่
ยังคงรักความเป็นอิสระ ที่คิดจะไปไหนมาไหนก็ได้โดยไม่ต้องคอยกังวล หรือเป็นห่วงใคร

ไดอะแกรมแสดงเครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

การขับรถในแต่ละวันจะเริ่มเวลาเดียวกับรถสายอื่น ๆ คือตอนเช้าเวลา ตี 5 ครึ่ง ไปจนถึง 2
- 3 ทุ่ม จึงจะเลิกขับ วันหนึ่งจะขับแค่กะเดียวไม่มีต่อตอนกลางคืน รายได้แต่ละเดือนอยู่ประมาณ
7,500 - 9,000 บาท นับว่าพอใช้เพราะตัวคนเดียว ยังไม่มีครอบครัวให้ต้องดูแลรับผิดชอบ

นอกจากนี้ก็ยังแบ่งเงินส่วนหนึ่งไว้เพื่อทำประกันชีวิตกับบริษัท AIA

เรื่องของการหักชำรุดนั้น นายหมู่เล่าว่าได้หักชำรุดด้วยตัวเอง โดยการดูจากคนอื่น หลังจากนั้นได้บสอเบาชำรุด เมื่ออายุ 25 ปี ได้บชำรุดที่เรียกว่าสามารถใช้เป็นใบอนุญาตชำรุดได้ทุกประเภท ซึ่งได้มาเป็นเวลา 3 ปีแล้ว โดยปกตินายหมู่จะไม่ชำรุดเป็นประจำทุกวัน จะชำ 3 วันแล้วหยุด 1 วัน เพื่อเป็นการพักผ่อน

รถที่นายหมู่มาขี่ชำรุดทุกวันนี้เป็นรถเช่า โดยการรับเงินตอบแทนเป็นเปอร์เซ็นต์ และรถที่ขี่อยู่นี้มีอายุการใช้งานมาแล้วไม่ต่ำกว่า 5 ปี อุปกรณ์ต่าง ๆ บนรถก็มีบ้างบางอย่างที่อยู่ในสภาพที่ไม่สมบูรณ์ เช่น แผงหน้าปัดหน้ารถ รวมถึงเบาะนั่งที่บางตัวมีรอยขาด

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจราจร และผลกระทบที่ได้รับ

ทัศนคติของนายหมู่เกี่ยวกับผลกระทบที่ได้รับจากการจราจรทุกวันนี้ คือการที่ต้องไปติดอยู่บนถนนเป็นเวลานาน ทำให้เสียเวลาและอาจทำให้หงุดหงิดได้ในบางครั้ง อีกทั้งต้องเผชิญกับสภาพอากาศที่ร้อนอบอ้าวอีกด้วย ซึ่งก่อนหน้าที่จะเปลี่ยนมาชำรุดมินิบัสนี้ได้เตรียมตัวเตรียมใจมาแล้วว่าต้องมาพบกับสภาพแบบนี้

การมองตนเองของผู้ชำรุดมินิบัส

ในสภาพปัญหาเช่นนี้ ในฐานะที่เป็นคนชำรุดรับส่งผู้โดยสาร ก็ต้องพยายามไปให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม้ว่านายหมู่จะเป็นคนที่ชำรุดเร็วก็ตาม แต่ทั้งนี้ไม่เคยเอาเปรียบใคร หรือทำให้ใครเดือดร้อน ถ้าใครขอทางมาก็ให้ ยกเว้นแต่บางรายที่ทานบนมาเกลียดเกินไป อย่างไรก็ตามนายหมู่ก็เคยฝ่าฝืนกฎจราจรบ้างเหมือนคนอื่น ๆ ทั่วไป ทั้งนี้เพราะสาเหตุรถติด ทำให้ถนนไม่ไหว ต้องพยายามไปให้ทันบริเวณนั้นโดยเร็ว แต่เท่าที่ชำรุดมายังไม่เคยประสบอุบัติเหตุ หรือเฉี่ยวชนกับใคร เพราะถือว่ารู้จังหวะว่าตอนไหนควรแซงเพื่อไม่ให้เกิดอันตรายหรืออุบัติเหตุ

ความคาดหวังของชีวิตในอนาคต

ชีวิตในอนาคตตอนนี้ยังไม่ได้คาดหวังอะไรมากนัก เพราะ เติงจะ เปลี่ยนมาจับรถมินิบัสได้ไม่นาน แล้วตอนนี้ยังไม่มีปัญหาอะไรที่ทักให้หนักใจ จึงยังไม่คิดมองหางานใหม่ และอีกอย่างก็ตัวคนเดียว อยู่คนเดียวไปเรื่อย ๆ แบบสบาย ๆ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการปรับปรุงรถมินิบัส

สุดท้ายในส่วนของการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องการปรับปรุงสภาพรถมินิบัสตามประเด็นที่ผู้วิจัยตั้งขึ้นมา แม้ นายหนุ่ม จะมีความคิด ว่ารถมินิบัสเหมาะสมกับสภาพการจราจรบ้านเราอยู่แล้ว แต่ถ้า รัฐบาลมีนโยบายให้ปรับปรุงก็เห็นว่าเป็นเรื่องดี เช่น อาจ ทักให้คนนำผู้ขึ้นกว่านี้ เพื่อให้สามารถรับคน ได้มากกว่าที่เป็นอยู่ แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของ เจ้าของรถที่เป็นเจ้าของรถว่าจะยินยอมหรือไม่

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้รับจ้างรายวันมีสถานเขตกกรุงเทพฯ คนที่ 5

หมายเลขรอด สาย 77 (สาธร - จตุจักร)
 ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ อยู่ที่จตุจักร

ผู้รับจ้าง นายพาน บุญช่วย
 อายุ 51 ปี
 ภูมิลำเนาเดิม จ.ประจวบคีรีขันธ์
 สิทธิในรถที่เช่า เป็นรถของตนเอง
 รายได้ ประมาณ 9,000 บาทขึ้นไป

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

นายพานมีปัจจุบันมีอายุ 51 ปี จบการศึกษาระดับชั้น ป.4 ที่กรุงเทพฯนี้จะมีบ้านพักเป็นของตนเอง เป็นบ้านไม้หลังเล็ก ๆ ที่อยู่มากจากอยู่มากนัก พักอาศัยอยู่กับภรรยาและลูกอีก 2 คน ลูกชายทำงานขับรถรับจ้าง ส่วนลูกสาวทำงานเป็นพนักงานขายในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง

ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

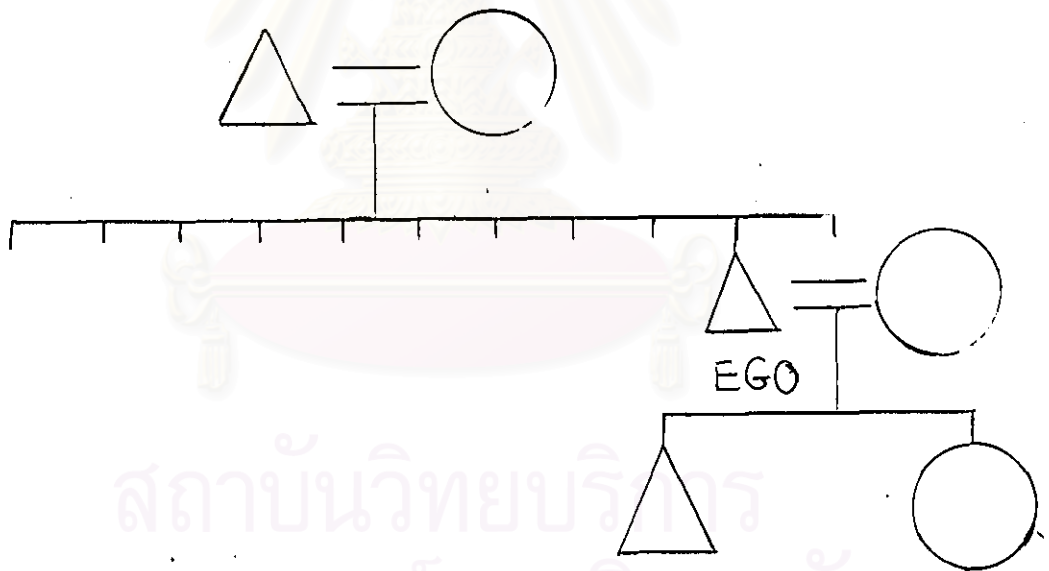
นายพานเดิมเป็นคนจากจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่เดินทางเข้ามาเลี้ยงชีพคหาทางานทำ โดยเริ่มจากการขับรถสองแถว จนกระทั่งรถสองแถวเปลี่ยนมาเป็นรถมีใบสออย่างานปัจจุบัน

รายได้ต่อเดือนที่ได้รับจะอยู่ในช่วง 9,000 บาทขึ้นไป ซึ่งสามารถอยู่กินแบบพอกินพอใช้ ถึงแม้บางครั้งจะขัดสนบ้าง ด้วยว่ารายได้นี้ไม่ค่อยพอกับการดำรงชีพและการซ่อมรถ เพราะเป็นรถเก่า และต้องรับผู้โดยสารเป็นจำนวนมาก หรือบางครั้งต้องเร่งทำเวลาจึงทำให้รถเสียบ่อย

ครอบครัวและเครือญาติ

นายพานเกิดมาในครอบครัวหนึ่งที่ยากจน ที่พ่อแม่ต้องทำงานรับจ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อหาเงินมาเลี้ยงดูลูก ที่มีทั้งหมด 11 คน นายพานเป็นลูกคนที่ 10 มีน้องสาวหนึ่งคนเป็นคนสุดท้าย เมื่อ นายพานเรียนจบ ชั้น ป.4 จึงเดินทางมาหางานทำในกรุงเทพฯ จนมาพบภรรยาและได้แต่งงานกัน ปัจจุบันลูกชาย และลูกสาวได้เรียนสำเร็จ และมีงานการทำให้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ไดอะแกรมแสดงเครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

กิจวัตรประจำวันแต่ละวันเริ่มจากเข้าที่จอดขับรถ จนกระทั่งถึงเป็น เลิกงานประมาณ 4 ทุ่ม หรือถ้าใครจะขับต่อก็ต่อกะ 2 ซึ่งเป็นรอบดึก เลิกประมาณ ตี 3 หลังจากนั้นจึงนอนเพื่อพักเอาแรง ก่อนที่จะเริ่มขับใหม่ ในตอนเช้าเวลา 7 โมง แต่ถ้าวันไหนรู้สึกเหนื่อยก็จะหยุดพัก

นายพานมีอาชีพขับรถมินิบัสในเขตกรุงเทพมหานครมาเป็นเวลากว่า 9 ปีแล้ว ซึ่งเข้ามาจับด้วยตนเอง โดยเอาสัมปทานรถสองแถวเก่ามาทำเป็นรถมินิบัส ทั้งนี้มาจับซื้ออย่างถูกต้องด้วยการไปสอบด้วยตนเอง รถที่นายพานำซื้อมานี้เป็นรถของนายพานเองที่ซื้อต่อมา เป็นรถมือสองที่มีอายุการใช้งานมานานถึง 10 ปี ซึ่งยังคงเป็นรถที่นายพานภาคภูมิใจ เพราะว่ายังเป็นเครื่องมือในการทำมาหากิน และดำรงชีพอย่างสุจริต

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจรรยาจร และผลกระทบที่ได้รับ

จากเหตุการณ์การทักผิดจรรยาจรที่นายพานดูไม่ค่อยอยากจะทำตั้งแต่ครั้งแรก เพราะคิดว่าทำอย่างไรก็ได้ มันต้องทำ ด้วยสถานการณ์ในขณะนั้นที่ต้องรีบร้อน เพราะมองไปทางไหนมีแต่รถติดน่าเบื่อ แต่อย่างไรเรื่องของอุบัติเหตุที่นั่นยังไม่เคยเกิดขึ้นกับนายพานสักที รวมทั้งโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ด้วย ผู้วิจัยสอบถามถึงเรื่องการเข้ารับการอบรมที่ทางขนส่งจัดขึ้นเป็นประจำ นายพานตอบว่าไปบ้างแล้วแต่ทางขนส่งจะเรียกมา ทั้งนี้ผู้วิจัยคิดว่า การเข้ารับการอบรมไม่มีประโยชน์มาก และต้องการให้พนักงานขับรถทุกคนได้รับรู้สิ่งที่เป็นประโยชน์ต่ออาชีพของเขาและต่อสวัสดิภาพของผู้โดยสาร

ในความคิดของนายพานนั้น เขาคิดว่าอาชีพขับรถมินิบัสที่เป็นอยู่ย่อมหนักไม่แพ้เหมือนกันที่จะต้องได้รับผลกระทบจากการจรรยาจรที่ติดขัด และที่แน่นอนคือการสุดคมคว้นพิษเข้าไบน ทักให้หายใจติดขัดวิธีการแก้ไขให้กับตัวเองนั้น นายพานจะใช้ฝ่าปิตหน้าปิดจมูก ซึ่งเป็นการแก้ที่ตัวเราเอง ครั้นจะไปแก้ที่ปริมาณรถจนวนมากมาย และคว้นค่านที่ถองถนนคงเป็นไปไดยาก

การมองตนเองของผู้ขับจรรยาจร

ซึ่งจากสภาพดังกล่าวนี้เอง ทักให้นายพานมีความคิดวารถมินิบัสสามมีความเหมาะสมกับการจรรยาจรในบ้านเรา เพราะว่าทางรัฐบาลไม่อนุญาตให้ติดแอร์ ถ้าติดแอร์อาจช่วยไดยากในเรื่องของสุขภาพก่อนปิดท้าย นายพานได้ฝากแนวความคิดในการแก้ปัญหาตามที่เขาคิดว่า รัฐบาลน่าจะเข้ามารับซื้อรถที่มีอยู่ไปให้หมด พวกเขาจะได้ไปทำอาชีพอื่นที่ดิกรว่านี้ ครั้นจะรวยวายหรือสาครคกับรัฐบาลก็ไดย แต่จะมีอะไรดีขึ้นมา นอกจากจอตรถทิ้งไว้แล้ววันนั้นก็ไดยทำงานหาเงินให้กับตนเอง

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้จับฉัรมินิบัสถานเขตกรุงเทพฯ ตอนที่ 6

หมายเลขรถ สาย 207 (ราม1 - ราม2)
 ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ อุทยานมหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผู้จับฉั นายบัวลอย นาคศิริ
 อายุ 42 ปี
 ภูมิลำเนาเดิม จ. เพชรบุรี
 สิทธิในรถที่ใช่ เป็นรถของตนเอง
 รายได้ ประมาณ 9,000 บาทจึ้นไป

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

นายบัวลอยจบการศึกษาระดับชั้น ป.4 ปัจจุบันแต่งงานมีครอบครัวแล้ว โดยภรรยาทำงานเป็น
 กระเป๋ารถมินิบัคันเดียวกันนี้ มีบุตร 3 คน คนโตอายุ 17 ปี อยู่ระดับ ปวช. คนเล็กอยู่อนุบาล
 ส่วนคนกลาง เรียนอยู่ชั้น ป.6 อายุ 12 ปี

ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

เขาเล่าว่าจบการศึกษาเพียงชั้น ป.4 พอโตจึงเข้ามากรุงเทพฯ แต่หางานอื่นไม่ได้จึงมาขับรถ
 โดยเริ่มจากการขับรถสองแถว จนถึงปัจจุบันจับมาเกือบ 10 ปีแล้ว รถคันที่ใช่จับอยู่นี้เป็นรถที่ไ้

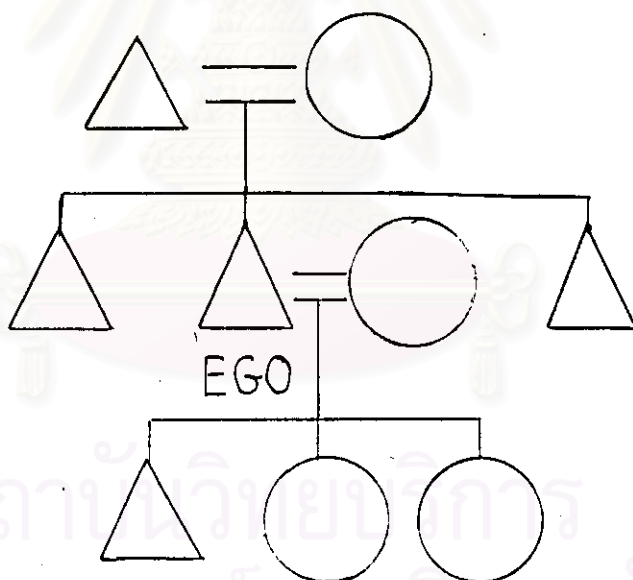
มาด้วยน้ำหนักน้ำหนักแรงของตนเอง ไม่ต้องไปเช่าคนอื่นให้เสียเวลา เสียค่าเช่า

รายได้ที่ได้รับมาแต่ละเดือนเรียกว่าไม่คอยพอใช้ ได้เดือนละประมาณ 10,000 บาท ทั้งนี้ ต้องแบ่งเป็นค่าเช่าบ้านเดือนละ 2,500 บาท อีกทั้งค่าเล่าเรียนของลูก ทานให้บางครั้งรู้สึกกลุ่มใจ ท้อแท้

ครอบครัวและ เครือญาติ

บัวลอยมีพี่น้องเป็นชายล้วนรวม 3 คน พี่ชายคนโตมีครอบครัวแล้วและประกอบอาชีพอยู่ที่บ้าน เกิด จังหวัดเพชรบุรี ส่วนน้องชายคนเล็กทำงานเป็นลูกจ้างอยู่ในโรงงานแห่งหนึ่ง ส่วนตัวนาย บัวลอย ปัจจุบันมีบุตร 3 คน ชาย 1 หญิง 2

โคอะแกรมแสดง เครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

ในแต่ละวันนายบัวลอยต้องทำงานตัวเป็นเกลียว โดยจับรถวันละ 15 ชั่วโมง เริ่มจากตอนเช้า พออาบน้ำเสร็จจึงออกรถ ข้าวเช้าไม่ค่อยได้กินเป็นเวลา บางครั้งก็ไม่ได้อิน หรือกินตอนสี่

มองเข้า ซึ่งชีวิตจะหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงกันอยู่อย่างนี้ทุกวัน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวนั้นเป็นไปด้วยดี บางครั้งอาจมีบ้างที่ทะเลาะเบาะแว้งกันระหว่างพ่อ แม่ ลูก แต่ปัญหาทุกอย่างจบลงด้วยความเข้าใจ ด้านสุขภาพมีบ้างที่ไม่ค่อยแข็งแรง เป็นโรคไขข้อ บวดเมื่อยตามตัวอยู่เรื่อย ๆ และโรคหัวใจ หรือโรคเกี่ยวกับระบบทางเดินหายใจ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจราจร และผลกระทบที่ได้รับ

ปัญหาจราจรที่เกิดขึ้นทุกวันนี้เป็นเรื่องที่ซับซ้อนเกินกว่าที่จะแก้ไขได้ง่าย ๆ และเห็นผลทันทีทันใด และอีกอย่างเมื่อรถมีปริมาณที่มากเกินไป ยิ่งยากที่จะควบคุม แล้วเมื่อปัญหาเกิดขึ้นมาคร ๆ ก็ล้วนได้รับผลกระทบกันทั้งนั้น โดยเฉพาะพวกที่มีอาชีพขับรถที่ถือว่าลูกค้าคือคนสำคัญ ไม่ว่าจะแท็กซี่ หรือรถมินิบัสก็ตาม และถ้ารถติดเราก็ไปไม่ได้ไม่เร็ว ทำให้รู้สึกหงุดหงิด และบางครั้งอาจมีบ้างที่ทำผิดกฎจราจร

การมองเห็นตนเองของผู้ขับขีรถมินิบัส

นายบัวลอยนับเป็นหนึ่งในบรรดาหลาย ๆ คนที่เคยทำผิด หรือฝ่าฝืนกฎจราจร ด้วยเหตุผลคือความรีบร้อน และรถติด แม้รู้ทั้งรู้ว่าผิด แต่ก็คอยระวังไม่ให้เกิดการชนหรืออุบัติเหตุขึ้น จากนั้นนายบัวลอยเล่าต่อว่ามีความรู้เกี่ยวกับเรื่องของกฎหมายจราจรอยู่บ้าง เช่น ห้ามเลี้ยวซ้ายห้ามเลี้ยวห้ามจอดตรงเส้นขาว-แดง ไม่ควรจับแซง ปาดหน้ารถคันอื่น เพราะอาจเกิดอุบัติเหตุได้ ซึ่งทั้งหมดนี้จะเป็นความรู้ตั้งแต่ครั้งไปสอบใบขับขี่จนส่ง ที่ต้องต่อบัตรทุก 3 ปี และยังมีใบขับขี่ตลอดชีพอีกด้วย

ในภาวะการจราจรติดขัด นายบัวลอยบอกว่าเขาได้รับผลกระทบอย่างแน่นอน เช่น ขับรถได้น้อยลง ได้เงินน้อย ทั้งนี้เพราะรถแท็กซี่ที่มีมากขึ้น และได้มาแย่งรายได้ แย่งผู้โดยสารไป ซึ่งแท็กซี่บางครั้งขอมาจอดรอรับผู้โดยสารที่ป้ายรถเมล์ ทำให้รถเข้าป้ายไม่ได้

ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการปรับปรุงรถมินิบัส

ส่วนในเรื่องของการปรับปรุงสภาพรถนั้น แม้นายบัวลอยจะบอกว่ารถมินิบัสมีความเหมาะสมอยู่แล้ว เพราะรถมีขนาดเล็กดี รวดเร็ว ราคาถูก เป็นที่พึงของคนที่มีรายได้น้อย แต่ก็ยังอยากที่จะปรับปรุง โดยทั้งนี้ฝากคำวิงวอนมาด้วยในตอนท้ายว่า

"ควรจะปรับปรุง แต่ไม่มีเงินค่าปรับปรุง รัฐบาลควรช่วยเหลือ เรื่องเงินค่าโดยสาร จะได้มีเงินปรับปรุงรถให้ดีขึ้น"

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้ขับขีรถมิโด้ส่านเขตกรุงเทพฯ คนที่ 7

หมายเลขรถ สาย 207 (ราม1 - ราม2)
 ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ ตู้หน้ามหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผู้ขับขี นายมานพ แสงเจริญ
 อายุ 55 ปี
 ภูมิลำเนาเดิม กรุงเทพฯ
 ลักษณะรถที่ใช้ เป็นรถเช่า แบบรายวัน
 รายได้ ประมาณ 6,000 - 7,500 บาท

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

นายมานพ แสงเจริญ เป็นคนขับรถมิโด้ส่านหนึ่งที่ยึดอาชีพนี้มาเป็นเวลานานกว่า 20 ปี จบการศึกษาระดับชั้น ป.7 ปัจจุบันมีครอบครัวแล้ว มีบุตร 4 คน ภรรยามีอาชีพเป็นแม่บ้าน

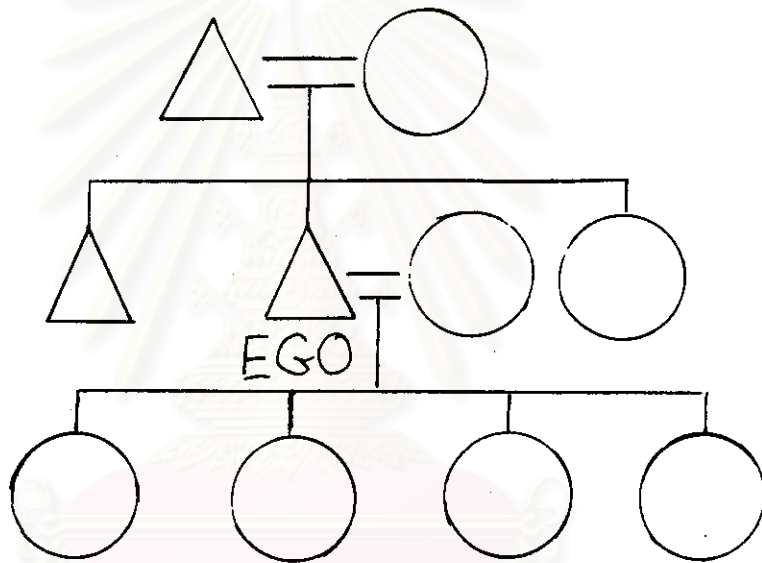
ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

จากการที่ผู้ถูกสัมภาษณ์จบการศึกษาเพียงชั้น ป.7 ซึ่งทำให้คิดว่าตัวเองไม่มีสิทธิ์เลือกอาชีพอื่น จึงต้องมาเป็นลูกจ้างขับรถ โดยเริ่มเข้ามาขับรถานอยู่ได้ด้วยตนเอง ไม่มีใครแนะนำมา ตั้งแต่สมัยยังเป็นรถสองแถว รถที่ขับอยู่นี้เป็นรถเช่า มีอายุใช้งานมาจนถึงปัจจุบันนี้รวมเวลาได้ 9 ปี แล้ว

ครอบครัวและ เครือญาติ

นายมานพที่มีน้องทั้งหมด 3 คน ซึ่งต่างก็แยกย้ายกันไปทำงานในที่ต่าง ๆ พี่ชายคนโตไปทำงานอยู่ต่างจังหวัด น้องสาวคนสุดท้องก็ไปค้าขายอยู่ที่อื่นกับสามี ซึ่งนาน ๆ ครั้งที่มีน้องถึงจะได้มีโอกาสพบกันพร้อมหน้าพร้อมตา ส่วนพ่อแม่ของนายมานพนั้นได้เสียชีวิตมานานแล้ว ปัจจุบันนายมานพอาศัยอยู่ที่บ้านเช่าหลังเล็ก ๆ กับครอบครัว ที่มีภรรยาและลูกสาว 4 คน

ไดอะแกรมแสดงเครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

นายมานพเป็นบุคคลผู้เดียวที่หาเลี้ยงครอบครัว ดังนั้นนายมานพจึงต้องทำงานหนักมาก จะจับรถตั้งแต่เช้า ตีแปดประมาณ ตี 4 ออกรถ ตี 5 จนกระทั่งเย็น รวมเป็นเวลากว่า 15 ชั่วโมง แต่ทั้งนี้รายได้ก็ยังงามเพียงพอ เพราะต้องจ่ายเป็นค่าเช่าบ้าน เดือนละ 1,500 บาท และค่าเล่าเรียนของลูก ซึ่งลูกคนโตที่กำลังเรียนระดับปริญญาตรีอยู่ที่สถาบันแห่งหนึ่งก็ยังคงทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย รายได้ที่นายมานพได้รับบ้านแต่ละเดือนนั้นประมาณ 6,000-7,000 กว่าบาท ซึ่งถ้าหักลบแล้วคง

เหลือเข้ามามาก บางครั้งต้องกู้หนี้ยืมสินคนอื่นมาบ้าง ทักที่บางทีนึกท้อ เพราะอุตสาหกรรมวันละกว่า 15 ชั่วโมง แต่รายได้กลับน้อยนิด ยิ่งคิดก็ยิ่งทำงานมากขึ้น จนบางครั้งลืมสนใจตัวเอง ว่างค่อยได้กินอาหารตรงเวลา กลายเป็นโรคกระเพาะ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจรรยา และผลกระทบที่ได้รับ

ในภาวะที่การจรรยาจัดจ้านอย่างนี้ มีผลทำให้รายได้ลดลงมาก เพราะทำรอบได้น้อย จากจับ 10 รอบ เหลือเพียง 5 รอบ และคิดว่าควรแก้ไขโดยการจัดการที่รับส่งคนได้มาก ๆ เช่นรถไฟที่ทุกคนจะได้ใช้รถส่วนตัวน้อยลง การจรรยาจะไม่จัดจ้าน

การมองเห็นเองของผู้จับขังรถมินิบัส

ลุงคิดว่ารถมินิบัสมีความเหมาะสมกับสภาพการจราจรในบ้านเรา เพราะเป็นรถเล็ก สามารถไปได้เร็วกว่ารถใหญ่

และสำหรับคนที่ว่ารถมินิบัสชอบจับรถเร็ว จับแซง ปาด จนทำให้เกิดปัญหานั้น ลุงมานพมีความคิดว่ามันแล้วแต่บุคคลที่จับแบบนั้น เพราะคนเรามีดีบ้าง เลวบ้าง และก็อันตรายถ้าจับลักษณะนั้น ลุงเองไม่ชอบจับเร็ว แรง แซง ปาด เพราะจะทำให้ส่วนรวมเดือดร้อน

กฎจราจรที่ลุงมานพทราบนั้นส่วนใหญ่จะเป็นกฎทั่วไปที่ทราบกันอยู่ เช่น ห้ามจอดตรงบริเวณเส้นขาว - แดง ห้ามเลี้ยวขวาในที่ที่มีเครื่องหมายห้ามอยู่ เป็นต้น

ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการปรับปรุงรถมินิบัส

ถ้าปรับปรุงก็ไม่ควรทำให้รถมีขนาดใหญ่ขึ้น เพราะจะเป็นอุปสรรคต่อการจับเคลื่อน ซึ่งรถขนาดเท่าเดิมนั้นดีอยู่แล้ว มีความคล่องตัวสูง แต่ทั้งนี้ถ้าอนุมัติให้ติดแอร์ ก็จะสามารถบริการผู้โดยสารได้ดียิ่งขึ้น

ความคาดหวังของชีวิตในอนาคต

ความตั้งใจทุกวันนี้ของลุงมานพคือรอวันที่ลูกสำเร็จการศึกษา และหลังจากนั้นลุงคงจะ เปลี่ยนอาชีพในสักวัน เพราะรายรับไม่เพียงพอ และนึกท้อเกี่ยวกับปัญหาหนี้สิน เคยตั้งใจอยากเปลี่ยนใบค้าขาย เพื่อว่าชีวิตจะดีขึ้นกว่านี้ อาชีพพัชรกนิมันต์นี้เป็นเสมือนอาชีพชั่วคราวเท่านั้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้จับฉัรมิโน้สในเขตกรุงเทพฯ คนที่ 8

หมายเลขรถ สาย 71 (วัดธาตุทอง - บัฏวิกรณ์)
 ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ อยู่ที่ตลาดบัฏวิกรณ์

ผู้จับฉั นายสุวรรณ บุญเที่ยง
 อายุ 23 ปี
 ภูมิลานาเดิม จ. ชลบุรี
 สิทธิานรถที่ฉั เป็นรถของตนเอง ที่รื้อมือสอง
 รายได้ ประมาณ 8,000 บาท

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

นายสุวรรณเป็นหนุ่มอายุ 23 ปี ที่ยังไม่มืครอบครัวเป็นนาระหาที่ต้องเลี้ยงดู จบการศึกษาระดับ อาชีวศึกษา ซึ่งไม่ค่อยทวมมากนักานหมู่คนที่จับรณมิโน้สด้วยกัน

ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

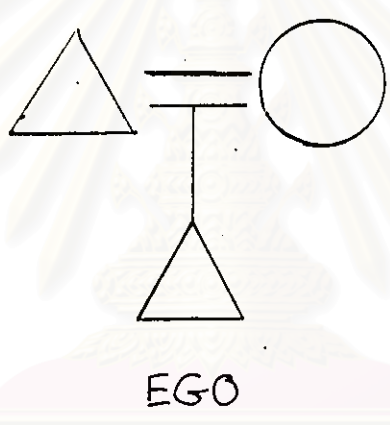
นายสุวรรณได้เข้ามาจับรณมิโน้สในเขตกรุงเทพฯมาหนครเป็นเวลาประมาณ 2 ปีแล้ว และจาก การสัมภาษณ์จึงทากั้รู้ว่าพ่อของนายสุวรรณนั้นจับรณอยู่ที่นี่เหมือนกัน และก็เป็นผู้ชักชวนนายสุวรรณที่ มาจับรณ โดยเริ่มจากการเป็นกระเป่ารณมาก่อน แล้วค่อยหันตัวเองมาเป็นคนจับรณมิโน้สเต็มตัว

แต่ว่านายสุวรรณ์นั้นไม่มีใบขับขี่หรือว่าเป็นอนุญาตขับรถอย่างถูกต้อง มีแต่เพียงใบอนุญาตขับขี่รถสปีดที่สามรถทำได้ตั้งแต่อายุ 20 ปี ส่วนใบอนุญาตขับขี่สำหรับรถมินิบัสต้องทำเมื่ออายุ 25 ปีขึ้นไปเท่านั้น

ครอบครัวและเครือญาติ

นายสุวรรณ์เดิมเป็นคนจังหวัดชลบุรี แต่ต่อมาได้ย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ พร้อมพ่อและแม่ พ่อมีอาชีพขับรถมินิบัส ส่วนแม่เป็นขายของอยู่ที่ตลาดบึงวิกรม นายสุวรรณ์เป็นลูกชายเพียงคนเดียว ปัจจุบันได้มาขับรถอยู่ที่อยู่เดียวกับพ่อ

โดยะแกรมแสดงเครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

นายสุวรรณ์จะขับรถเป็นประจำทุกวัน มีพักบ้างวันอาทิตย์เท่านั้น โดยขับรถวันละ 14 ชั่วโมง โดยรถที่ขับอยู่นี้เป็นรถของตัวเองที่ซื้อมา เป็นรถมือสอง มีอายุการใช้งานมาแล้วจนทุกวันนี้ 3 ปี ราคาที่ซื้อขณะนั้น 5 แสนกว่าบาท ซึ่งในวันอาทิตย์ที่นายสุวรรณ์หยุดพักจากการขับรถนั้นก็มักจะไปช่วยแพนสาวขายของที่ตลาดบึงวิกรมเป็นประจำ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจรรยา และผลกระทบที่ได้รับ

นายสุวรรณคิดว่าปัญหาจรรยาจรรยาทุกวันนี้แก่ยาก ถ้าจะแก้ต้องแก้ที่คนจรรยา คือต้องมีวินัย มีน้ำจรรยามากขึ้น ซึ่งผลกระทบที่ได้รับคือเกิดอารมณ์หงุดหงิด เครียด รายได้ไม่ดี เบื่องานจรรยา

การมองตนเองของผู้รับจรรยา

รณินิสมีความเหมาะสม แต่อาจต้องมีการปรับปรุงสภาพ และคนจรรยาต้องวินัย เครื่องยนต์ต้องดีพอ ไม่เกิดการเสียกลางทาง

นายสุวรรณเป็นคนที่อยู่บ้านวัยหนุ่ม ย่อมต้องมีความศึกษาค้นคว้าตัวเองไม่มากนักน้อย จากประวัติการจรรยา 2 ปี ภาชนะรอบ 1 ปี เคยเกิดอุบัติเหตุประมาณ 4 ครั้ง ส่วนมากจะเป็นการเฉี่ยวชนเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นเฉี่ยวมอเตอร์ไซด์ บางทีมีบ้างที่ทาเด็กตกรถ แต่นายสุวรรณก็ให้คำตอบว่าเด็กเล่นกันเองที่ประตูเลยทาให้ตกลงไป เพราะเด็กไม่ระวังตัว นอกจากนี้พฤติกรรมการเล่นที่นายสุวรรณเคยทา คือ การที่วิ่งรถเลน 2 ไม่ยอมวิ่งเลน 1 เพราะว่าเลนดังกล่าวมีรถจอดขวางอยู่

ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการปรับปรุงรณินิส

นายสุวรรณคิดว่าถ้ารัฐบาลมีนโยบายให้ปรับปรุงเกี่ยวกับสภาพรณินิส ก็เห็นว่าเป็นการดี แต่ต้องขึ้นค่าโดยสารให้ประมาณ 50 สตางค์ เพราะการที่รถติด ทาให้ต้องเติมน้ำมันจรรยาเพิ่มขึ้น อีกทั้งน้ำมันยังมีราคาแพง

สำหรับชีวิตในอนาคตที่คาดหวังคืออยากมีกิจการร้านค้าเป็นของตนเอง เพราะเป็นอาชีพที่อิสระ และมีรายได้ดี มีเงินหมุนเวียนอยู่เสมอ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้รับจ้างรับงานเขตกรุงเทพฯ คนที่ 9

หมายเลขรอด สาย 71 (วัดธาตุทอง - ปัฐวิกรณ์)
 ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ อยู่ที่ตลาดปัฐวิกรณ์

ผู้รับจ้าง นายทินกร แสงศรีเรือง
 อายุ 24 ปี
 ภูมิลำเนาเดิม กรุงเทพฯ
 สถานะการจ้าง เป็นรองที่เช่า แบบรายวัน
 รายได้ ประมาณ 4,000 กว่าบาท

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

นายทินกรจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ยังไม่ได้แต่งงานมีครอบครัว ตั้งถิ่นที่อยู่ที่บ้านจึงอาศัยอยู่เฉพาะพ่อกับแม่

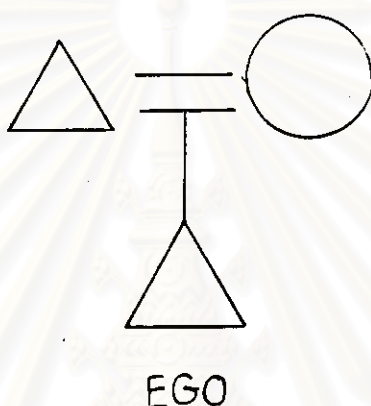
ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

อาชีพรับรณณินบัสของนายทินกรเพิ่งเริ่มมาด้ว้ถึง 1 ปี แรก ๆ ก็เริ่มต้นเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ คือเป็นกระเป่ารณณมาก่อน แล้วมาหัดขับรณณด้วยตนเองภายหลัง รายได้จากการขับรณณแต่ละเดือนเมือหักเบ็ดเสร็จแล้วจะเหลือประมาณ 3,000 - 4,000 บาท ซึ่งนับว่าพออาช้

ครอบครัวและ เครือญาติ

นายทinker เป็นลูกชายเพียงคนเดียวของครอบครัว พ่อกับแม่ทำงานรับจ้างทั่วไปเล็ก ๆ น้อย ๆ
 พอมีรายได้มาจนเจือครอบครัว รวมทั้งรายได้จากการขับรถของนายทinker จึงทำให้มีฐานะมากขึ้น
 ทุกวันนี้ นายทinker จึงอาศัยอยู่กับพ่อแม่เพียงลำพัง

ไดอะแกรมแสดงเครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

นายทinker เริ่มขับรถตั้งแต่ประมาณ 6 โมงเช้าจนถึง 3 ทุ่ม และรถที่ขี่ขับเป็นรถเช่า โดยคิดค่า
 เช่าวันละ 800 บาท

นายทinker ยังไม่มีใบขับขี่ที่อนุญาตให้ขับรถได้เป็นทางการ เพราะนายทinker ยังมีอายุไม่ครบ 25 ปี
 ทุกวันนายทinker จะต้องมาขับรถที่อยู่นี้ โดยอาทิตย์หนึ่งจะหยุดขับรถ 1 วัน เพื่อเป็นการพักผ่อน รถที่
 ขับอยู่นี้เป็นรถที่มีอายุการใช้งานมา 5 ปี

ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา นายทinker เส่่าว่าตนเองยังไม่เคยขับรถชนหรือประสบอุบัติเหตุ ใดๆ เลย
 ร่างกายไม่เคยเจ็บป่วย และไม่เคยเข้ารับการรักษาเกี่ยวกับการขับรถด้วย พฤติกรรมการทําคิด
 กฎจราจรก็มีบ้างเป็นของธรรมดา ส่วนมากจะเป็นเหตุการณ์ต่อเนื่อง เบรคมาได้ ถ้าเบรคก็กลัวว่ารถ
 คันหลังจะชนท้ายเอาได้

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจราจร และผลกระทบที่ได้รับ

ด้านปัญหาการจราจรทุกวันนี้ นายทินกรเล่าว่าทำให้เขาต้องมีปัญหาเหมือนกันคือพาเงินไม่ทันส่งค่าเช่ารถ ส่วนความคิดเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขนั้น นายทินกรไม่ขอแสดงความคิดเห็น บอกแต่เพียงว่าไม่มีแนวทางแก้ไข

จากการสัมภาษณ์ตามแบบสอบถามในเรื่องของพฤติกรรมการจับจ่าย ทำให้ทราบว่านายทินกรเป็นเจ้าของยานักซิ่งตัวจริง เพราะพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เจ้าของทำทำให้เกิดปัญหานั้น นายทินกรตอบว่า "บ่อย" เป็นส่วนมาก เช่น เมื่อเห็นสัญญาณไฟเหลืองปรากฏ จะเร่งเครื่องเพื่อให้รถผ่านไปได้อย่างรวดเร็ว

มักจะฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร ถ้ามีโอกาส

ขณะจับรถจะเปลี่ยนเลนไปมาอยู่เสมอ เพื่อความรวดเร็ว

เคยจอดรับส่งผู้โดยสารบริเวณที่มีเครื่องหมายสีขาว-แดง บนพื้นถนน

เคยถูกเจ้าหน้าที่ออกใบสั่งเนื่องจากจับรถแข่ง ปาดหน้าคันอื่น เป็นต้น

ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการปรับปรุงรถมินิบัส

เรื่องของขนาดรถมินิบัสนั้น นายทินกรเห็นว่าขนาดนี้มีความเหมาะสมดีอยู่แล้ว ไม่ต้องไปเสียเงินปรับปรุงขนาดใหม่ แต่ในด้านของสภาพรถโดยทั่วไป นายทินกรเห็นดีด้วยที่ว่าควรปรับปรุง เพราะบางคนมีสภาพเก่าเกินไป ถ้าปรับปรุงเปลี่ยนแปลงคงจะน่าจับกว่านี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้จับผิดมิบัสนในเขตกรุงเทพฯ คนที่ 10

หมายเลขรถ สาย 71 (วัดธาตุทอง - บึงวิกรม)
 ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ อยู่ที่ตลาดบึงวิกรม

ผู้จับผิด นายสิบททรัพย์ จันทร์ทรัพย์
 อายุ 47 ปี
 ภูมิลำเนาเดิม จ.นครปฐม
 ลักษณะรถที่เช่า เป็นรถที่เช่า แบบรายวัน
 รายได้ เดือนละประมาณ 7,000 บาท

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

ปัจจุบันมีอายุ 47 ปี จบการศึกษาระดับชั้น ป.4 มีอาชีพขับรถมิบัสนเป็นอาชีพหลัก นายสิบททรัพย์ดูลักษณะแล้วค่อนข้างเป็นคนเงิบ ขูดน้อย แต่อย่างไรก็ให้ความร่วมมือในการตอบคำถามด้วยดี

ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

เมื่อก่อนนายสิบททรัพย์มีอาชีพขับรถประจำทางเมืองกาญจน์ แล้วย้ายไปขับรถกรุงเทพฯ-หาดใหญ่ ให้กับบริษัททัวร์แห่งหนึ่ง แต่มีปัญหาเรื่องเงิน เรื่องสุขภาพ จึงย้ายเข้ามากรุงเทพฯ มาจับรถอยู่ที่ตลาดบึงวิกรม

สาเหตุที่เข้ามาจับรถที่นี้ได้เพราะว่าน้องภรรยาเป็นคนแนะนำมา รายรับที่ได้ก็พออยู่ไปวัน ๆ รวมเดือนละประมาณ 7,000 บาท ทั้งนี้ต้องแบ่งจ่ายเป็นค่าเช่าบ้านเดือนละ 2,000 บาท และต้องเลี้ยงดูลูกอีก 3 คน ที่ยังเล็ก ๆ อยู่

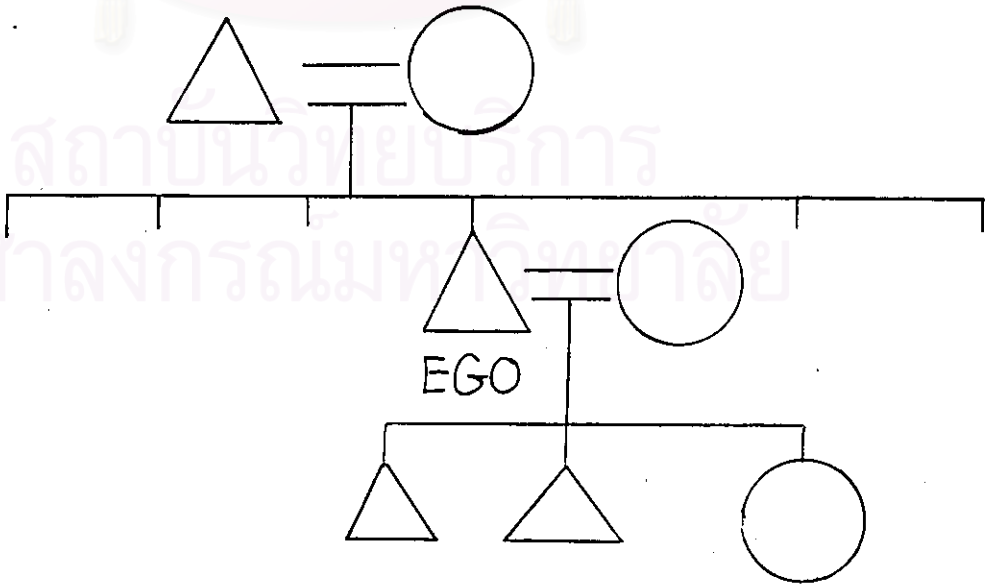
นายสิบททรัพย์ได้เริ่มอาชีพขับรถนี้มาทีนานราว 5 ปี เริ่มเรียนรู้วิธีการขับรถจากลูกพี่ที่เคยนับถือกันมาได้สอนให้ เปรียบเสมือนเป็นวิชาติดตัวที่ช่วยหาเลี้ยงชีวิตมาจนทุกวันนี้ นายสิบททรัพย์เล่าว่าเขาได้ใบขับขี่ตั้งแต่ปี พ.ศ.2518 โดยที่ตอนนั้นไปสอบด้วยตัวเอง สอบถึง 3 ครั้ง กว่าที่จะผ่านแล้วได้ใบอนุญาตจับขึ้นมา

รถที่ขับอยู่นี้เป็นรถเช่าที่คาดว่าอายุการใช้งานไม่น่าจะน้อยกว่า 10 ปีไปได้ ซึ่งก็ใช้ขับเพื่อหาเงินอยู่ทุกวัน วันไหนต้องการได้เงินมาก ๆ ก็จะมีบ้างที่ฝ่าฝืนกฎจราจรเล็ก ๆ น้อย ๆ

ครอบครัวและเครือญาติ

นายสิบททรัพย์เป็นลูกคนที่ 4 ในบรรดาพี่น้องทั้งหมด 6 คน พี่นพเพ็ญเป็นคนจังหวัดนครปฐม เมื่อเรียนจบจึงได้เดินทางมากรุงเทพฯ เพื่อหางานทำ โดยที่พี่น้องบางคนยังคงอยู่นครปฐม รวมทั้งพ่อกับแม่ด้วย ปัจจุบันนายสิบททรัพย์แต่งงานแล้ว มีบุตร 3 คน ชาย 2 หญิง 1

ไดอะแกรมแสดงเครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

นายสิบททรัพย์ต้องขับรถถึงวันละประมาณ 15 - 16 ชั่วโมง คือตั้งแต่ ตี 5 ถึง 4 ทุ่ม ทั้งนี้ เพราะต้องการเงินเพียงอย่างเดียว ถึงต้องยอมเหนื่อย และจะขับทุกวัน ไม่มีวันหยุด

ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา นายสิบททรัพย์ยังไม่เคยประสบอุบัติเหตุ ใดๆ เลย ส่วนด้านสุขภาพร่างกายที่ต้องพบกับฝุ่นละอองเป็นประจำอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นายสิบททรัพย์บอกว่าทำอะไรก็ได้ เพราะถ้าให้สำนึกอากาศเพื่อกรองอากาศ จะทำให้รู้สึกหายใจไม่ออก ทุกวันนี้จึงต้องยอมทนเอา แต่สุขภาพก็ ยังแข็งแรงดีอยู่

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจราจร และผลกระทบที่ได้รับ

คำถามที่ว่าสำหรับปัญหาการจราจรที่ท่านประสบ ท่านคิดว่าควรมีแนวทางในการแก้ไขอย่างไร นายสิบททรัพย์ได้ตอบว่า ให้นำนิติติตามกฎ ห้ามแซงซ้าย ห้ามขาด ต้องรับอย่างเท่าเทียมกัน รถยนต์ส่วนบุคคลไม่ควรได้รับอภิสิทธิ์ ตำรวจขอปรับลดวินิบัติ ซึ่งจากคำตอบดังกล่าวทำให้รู้ได้ว่าคนขับรถยนต์ทั้งหลายต่างมีความรู้สึกว่าการจราจรไม่ยุติธรรมกับคนที่ประกอบอาชีพนี้ และคอยจ้องจับผิดเป็นประจำอยู่เสมอ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการปรับปรุงรถมินิบัส

ท้ายสุดนี้ นายสิบททรัพย์ให้ความคิดเห็นว่า รถมินิบัสควรเปลี่ยนเป็นรถใหญ่ เพราะจะได้รับผู้โดยสารครั้งละจำนวนมาก ๆ ผลคือจะได้ไม่ทำให้เครียดจากปัญหาการดำรงชีพและปัญหาการจราจรติดขัดอย่างที่เบียดกันอยู่ทุกวันนี้ เพราะเมื่อรับผู้โดยสารได้มาก ย่อมหมายถึงจำนวนเงินที่มากตาม และผู้คนจะได้ไม่แออัดขัดเขียด เบียดเสียดกันเข้ามา

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้รับจ้างมิใช่สถานเขตกรุงเทพฯ คนที่ 11

หมายเลขรอด สาย 74 (คลองเคย - ห้วยขวาง)
 ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ คู່ห้วยขวาง

ผู้จับคู่ นายขอ
 อายุ 60 ปี
 ภูมิลำเนาเดิม จ.ปราจีนบุรี
 สถานะรถที่ใช่ เป็นรถของตนเอง
 รายได้ 10,000 บาทขึ้นไป

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

ปัจจุบันลุงขอมีอายุ 60 ปี รูปร่างสันทัด ผิวขาว หน้าตาผ่องใส แววตาเจดี อารมณ์เป็น
 พูดจาเรียบร้อย เป็นคนที่มีเหตุผลซึ่งสังเกตได้จากการตอบคำถามของผู้วิจัย ภายนอกนี้ลุงขอเป็นบุคคล
 ผู้หนึ่งที่ทุกคนให้ความเคารพนับถือ

ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

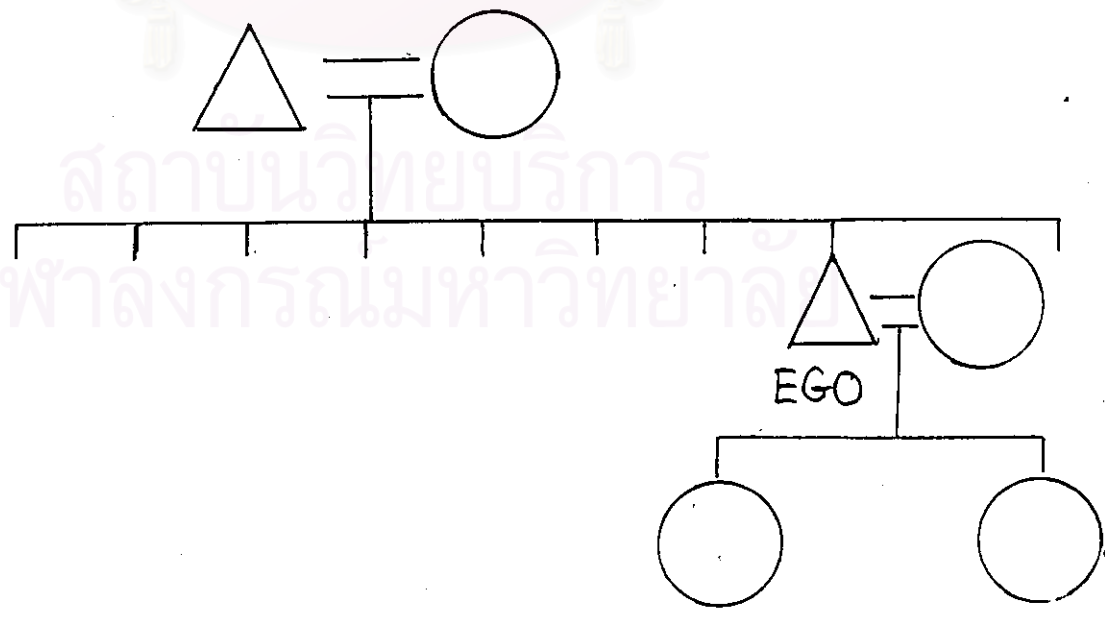
ลุงขอจบการศึกษาชั้น ป.4 จากโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดปราจีนบุรี เมื่อเรียนจบและอย่าง
 เข้าสู่วัยหนุ่ม ลุงขอได้เดินทางเข้ามากรุงเทพฯ อาชีพแรกที่ทำคือเป็นลูกจ้างในร้านตัดเสื้อผ้าแห่งหนึ่ง
 ทำงานที่นี้อยู่สักระยะ ลุงขอจึงเริ่มขยับขยายเพื่อประกอบกิจการของตนเอง ด้วยการเปิดร้านตัดเสื้อ

ค้าขายอยู่ที่บริเวณแยกสุทธิสาร กิจการขณะนั้นเป็นไปด้วยดี มีลูกค้ามาใช้บริการมากมาย แต่ต่อมาลุงต้องปิดกิจการลงเนื่องด้วยดูแลร้านคนเดียวไม่ไหว และสาเหตุที่หันเหมาจับร่มมินิบัสคันนั้น ลุงเล่าว่าไม่ใช่ความตั้งใจแต่ดัน แต่เพราะความสงสารหลานที่ต้องการขายรถคันนั้น จึงตัดสินใจซื้อต่อจากหลานมา ตอนที่ซื้อมานั้นยังเป็นรถสองแถวแบบเก่าอยู่ ราคา 120,000 บาท แล้วลุงนำมาต่ออาหม่อเองโดยกู้เงินจากธนาคาร ราคารวมทั้งหมดเมื่อต่อเป็นรถมินิบัสเสร็จแล้วประมาณ 6 - 7 แสนบาท ดังนั้นลุงจึงปิดอาชีพนี้เรื่อยมา

ครอบครัวและเครือญาติ

ลุงขอเกิดมาในครอบครัวหนึ่งซึ่งอาศัยอยู่ที่อำเภอศรีมหาโพธิ์ เป็นครอบครัวที่มีความอบอุ่น รักใคร่กลมเกลียวกัน ครอบครัวของลุงมีอาชีพค้าขายเล็กน้อย เป็นร้านขายของชำเล็ก ๆ ลุงขอมีพี่น้องทั้งหมด 9 คน ลุงเป็นคนี่ 8 หลังจากทีลุงเดินทางเข้ามากรุงเทพฯ แล้วได้พบกับภรรยา จึงแต่งงานกัน มีบุตรสาว 2 คน ซึ่งขณะนี้กำลังศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ด้านความสัมพันธ์ของลุงกับภรรยา ปัจจุบันได้ตัดสินใจหย่าร้างเป็นที่เรียบร้อยแล้ว โดยลูกสาวทั้ง 2 อยู่ในความดูแลของลุง

ไดอะแกรมแสดงเครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

ชีวิตในแต่ละวันของลุงขอเป็นไปด้วยความเรียบง่าย สบาย ๆ โดยเริ่มขับรถในเวลาประมาณ 5-6 โมงเป็น จนกระทั่งถึง ตี 4 หลังจากนั้นจะเป็นเวลาอนพักผ่อนของลุง พอช่วงเย็นจึงเริ่มมาขับใหม่ แต่ถ้าวันไหนที่ลุงรู้สึกไม่ค่อยสบายหรือไม่ต้องการขับรถ ลุงจะเอารถให้ผู้อื่นเช่า โดยคิดค่าเช่าเป็นรายวัน วันละ 700 บาท อย่างไรก็ตามลุงมักจะขับเองเป็นส่วนใหญ่ เพราะคิดว่าคุ้มกว่าให้คนอื่นเช่า ปัจจุบันนี้ลุงพักอาศัยอยู่ที่บ้านของตนเองกับลูกสาว 2 คน ซึ่งอยู่ไม่ไกลนักจากตู้

พฤติกรรมการขับรถ

พฤติกรรมการขับรถของลุงขอ นั้นเป็นเหมือนคนขับรถมินิบัสคนอื่น ๆ ที่มีบ้างบางครั้งฝ่าฝืนกฎจราจร แต่ทั้งนี้ไม่ได้ตั้งใจ เป็นเพราะว่าสภาพการจราจรที่ติดขัด จึงทำให้ต้องอาศัยความเร็วเป็นสำคัญ ซึ่งบางครั้งยังเคยได้ใบสั่ง ด้วยข้อหาว่าจอดรถไม่ถึงป้าย ทั้งนี้และทั้งนั้นหากมองกลับกันจะเห็นว่าผู้โดยสารเองก็มีส่วนในการช่วยกันก่อให้เกิดปัญหานี้ เพราะโดยมากผู้โดยสารมักไม่ค่อยยืนนำให้ตรงป้ายรถเมล์ จะพยายามเดินมาขึ้นรถตรงคันทาง เพื่อที่จะได้ขึ้นก่อนคนอื่น ๆ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจราจร และผลกระทบที่ได้รับ

ลุงขอแสดงความคิดเห็นว่าปัญหาจราจรทุกวันนี้เกิดจากปริมาณรถมากกว่าปริมาณถนน เช่นบางบ้านที่มีฐานะร่ำรวย จะมีรถหลายคัน หรือบางครั้งผู้ขับซึ่งขาดความชำนาญในการขับขี่ จึงทำให้เกิดการติดขัดบนท้องถนน และสำหรับผลกระทบที่ลุงได้รับนั้นคือรายได้ที่ลดลง เช่นเดียวกับผู้ขับจิรณีนิบัสทั่วไป นอกจากนี้ยังทำให้อารมณ์หงุดหงิด เพราะเสียเวลา และอากาศร้อนอบอ้าว ซึ่งต้องพยายามทำใจให้เป็น และอดทนอย่างมาก

การมองตนเองของผู้ขับจิรณีนิบัส

ในทัศนคติของลุงขอ นั้นคิดว่าอาชีพขับรถนี้เป็นอาชีพที่อิสระ ไม่ต้องกลัวว่าจะมีปัญหในการทำงานร่วมกับคนอื่น ๆ เหมือนอย่างเช่นที่ลุงเคยเปิดร้านตัดเสื้อ ที่มีลูกจ้างมากมาย ประสบกับปัญหานานา

ประการ แต่อาชีพขับรถนี้เราเป็นเจ้าของายตัวเอง มีเพื่อนร่วมงานเพียงคนเดียว คือ พนักงานเก็บค่าโดยสารหรือกระเป่ารถนั่นเอง

สำหรับชีวิตในอนาคตนั้น ลุงคิดว่าถ้าเมื่อลูกสาวทั้ง 2 เรียนจบ ลุงก็คงจะเลิกขับรถตาม باب ด้วย เพราะว่าคงไม่ต้องการเงินส่งเสียลูกอีกต่อไป ส่วนรถจะให้คนอื่นเช่าขับ Bab เรือย ๆ อย่งไรก็ตาม ชีวิตทุกวันนี้ ลุงขอมีความสุขและความพอใจในสิ่งที่ตนเมื่ออยู่

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้รับจ้างมีถิ่นที่อยู่นอกเขตกรุงเทพฯ คนที่ 12

หมายเลขรถ สาย 77 (สาทร - จตุจักร)
 ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ อยู่หลังจตุจักร

ผู้จ้าง นายหนู
 อายุ 29 ปี
 ภูมิลำเนาเดิม จ.สระบุรี
 ลักษณะรถที่ใช้ เป็นรถเช่า แบบรายวัน
 รายได้ ประมาณ 9,000 บาทต่อเดือน

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

ปัจจุบันนายหนูมีอายุ 29 ปี รูปร่างหน้าตาดี สูงประมาณ 163 เซนติเมตร ผิวคล้ำเล็กน้อย
 ผมตัดสั้นเรียบร้อย ท่าทางสุ่มเยือกเย็น ตอบคำถามอย่างตรงไปตรงมา

ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

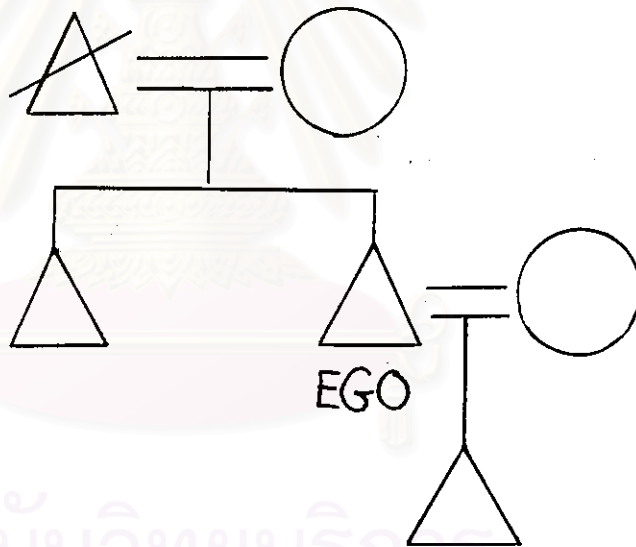
นายหนูเป็นคนจังหวัดสระบุรีโดยกำเนิด จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียน
 แห่งหนึ่ง หลังจากนั้นจึงเดินทางเข้ามากรุงเทพฯ เพื่อหางานทำ เข้ามาอยู่กรุงเทพฯได้ประมาณ 6 ปี
 แล้ว โดยเริ่มทำงานครั้งแรกเป็นเด็กส่งของ เมื่อทำไม่ได้สักระยะหนึ่ง ก็ขายซึ่งมีอาชีพรับรถมีบัตร

อยู่ก่อนแล้วได้ชักชวนให้เปลี่ยนอาชีพมาขับรถแทน จึงตัดสินใจลาออกจากการเป็นช่างแกะ เพราะว่ารายได้ไม่พอใช้จ่ายภายในครอบครัว ระยะแรกนายหนูได้เริ่มจากการเป็นพนักงานเก็บเงินหรือกระเป๋ารถให้กับรถมินิบัสสายอื่นก่อน ต่อมาได้มาอยู่ที่ตู้สาย 77 นี้และเป็นคนขับรถอย่างเต็มตัว

ครอบครัวและเครือญาติ

นายหนูมีพี่น้องรวม 2 คน ตนเองเป็นคนสุดท้อง ปัจจุบันพ่อได้เสียชีวิตไปแล้ว ยังคงเหลือแต่แม่เพียงคนเดียวที่เลี้ยงหลาน ซึ่งเป็นลูกชายของนายหนูอยู่ที่จังหวัดสระบุรี บางครั้งถ้ามีเวลาว่าง นายหนูก็มักจะกลับบ้านเพื่อไปเยี่ยมแม่และลูกเป็นประจำ

๑. ตระแกรมแสดงเครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

ภายในตู้สาย 77 นี้มีรถอยู่ทั้งหมดประมาณ 20 คัน ส่วนใหญ่เป็นรถที่เช่ากับเด็วแก่ โดยเสียเงินค่าเช่าวันละ 600 บาท ทั้งนี้จะขับรถทั้งกะกลางวันและกะกลางคืน ถ้าเป็นกะเช้า จะเริ่มตั้งแต่ตี 5 ไปถึง 2 - 3 ทุ่ม และหยุดพัก 1 ชั่วโมง หลังจากนั้นจะเริ่มขับนำหม้ออีกรอบจนถึงรุ่งเช้า

อย่างไรก็ตาม นายหนูจะขับรถ 2 วัน หยุด 1 วัน ในวันที่หยุดขับรถนั้นจะถือเป็นการพักผ่อน เพราะ นายหนูยึดหลักที่ว่าไม่ควรทำงานหักโหมจนเกินไปนัก เพราะถ้าทำงานหนักมากเกินไปโดยไม่มีการพักผ่อนอย่างเพียงพอ จะทำให้ร่างกายทรุดโทรม ไม่เกิดประโยชน์ใดตามมา

ส่วนภรรยาของนายหนูทำงานเป็นพนักงานเก็บค่าโดยสารรถคันที่นายหนูขับอยู่ ทั้งนี้เป็นการช่วยประหยัดรายจ่ายได้ทางหนึ่ง ไม่ต้องไปเสียเงินจ้างคนอื่น

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจราจร และผลกระทบที่ได้รับ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจราจรทุกวันนี้ นายหนูรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เคยชินแล้ว ไม่ว่าจะท้ออย่างไรคงแก้ไขลำบาก ส่วนเรื่องผลกระทบที่ได้รับคงเป็นการที่ขับรถได้จำนวนรอบน้อยลง เพราะการจราจรไม่เอื้ออำนวยให้ไปได้เร็ว ๆ ซึ่งตนเองยอมรับได้ แต่กับคนอื่น ๆ ที่ทนไม่ไหว ต่างพากันเปลี่ยนงานใหม่ บ้างก็ขาย บ้างก็จอดทิ้งไว้ แล้วหันไปรับจ้างทำงานต่าง ๆ แทน

ตัวนายหนูเองนั้นคงทำงานขับรถอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ ก่อน เพราะยังไม่ทราบว่าจะเปลี่ยนไปทำงานอะไรแทน ทุกวันนี้ก็พออยู่ได้วัน ๆ แม้จะไม่ร่ำรวยมากนัก แต่ก็สุขใจที่ครอบครัวมีความสุข

ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการปรับปรุงรถมินิบัส

รถที่นายหนูขับอยู่มีอายุการใช้งานมานานถึงเกือบ 10 ปี แต่ก็มีมีการปรับปรุง ซ่อมแซมรถอยู่ตลอดเวลา ไม่ได้ปล่อยให้ทรุดโทรมแต่อย่างใด ซึ่งถ้าทางรัฐบาลมีนโยบายให้ปรับปรุงก็ยินดีที่จะให้ความร่วมมือ เพราะถือว่าสภาพรถที่มั่นคงแข็งแรงปลอดภัยย่อมเป็นหัวใจสำคัญต่อสวัสดิภาพของผู้ใช้บริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้รับจ้างมีบ้านเช่าในเขตกรุงเทพฯ ตอนที่ 13

หมายเลขรถ สาย 74 (คลองเตย - หัวขวาง)
 ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ คู่หัวขวาง

ผู้รับจ้าง นายดำรง ตรีกันต์
 อายุ 26 ปี
 ภูมิลำเนาเดิม จ.สิงห์บุรี
 ลักษณะรถเช่า เป็นรถเช่า แบบรายวัน
 รายได้ ประมาณ 9,000 บาทต่อเดือน

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

เป็นชายหนุ่มที่อยู่หน่วยจรรยา อายุ 26 ปี รูปร่างผอมเล็ก สูงประมาณ 163 เซนติเมตร ผิวดำ ผมยาวประมาณต้นคอ จากรูปร่างหน้าตาที่เห็นในครั้งแรก ทำให้ผู้วิจัยรู้สึกกลัว เพราะดูท่าทางเหมือนคนดุ แต่พอได้พูดคุย จึงทำให้รู้ว่าไม่ควรตัดสินคนอื่นจากรูปร่างภายนอก ซึ่งจริง ๆ แล้ว นายดำรงเป็นคนที่คุยสนุก ปั่นง่าย อารมณ์ดี และไม่จริงจังมากเกินไป

ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

นายดำรง จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังจากนั้นจึงลองสอบเข้าโรงเรียนตำรวจที่จังหวัดนครปฐม ปรากฏว่าสามารถสอบได้ และรับราชการเป็นตำรวจนายสิบอยู่ 1 ปี แต่ต่อมามี

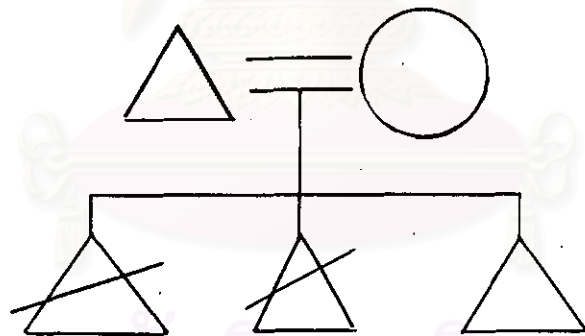
ปัญหาเกี่ยวกับทางราชการ ๖ ให้หยุดพักราชการ ดังนั้นจึงตัดสินใจลาออกจากการเป็นตำรวจ และหันเหชีวิตมาเป็นกระเป่ารณินิส

ระยะแรกนายตำรวจเริ่มทำงานที่อยู่สาย 77 หลังจากนั้นเมื่อเพื่อนรักชวนให้ย้ายมาอยู่ที่อื่น ปัจจุบันเป็นพนักงานขับรถที่กับอยู่สาย 74 นี้ โดยทำใบอนุญาตขับขี่ เมื่อปีพ.ศ.2538

ครอบครัวและเครือญาติ

นายตำรวจ มีพี่น้องรวมทั้งหมด 3 คน ตนเองเป็นคนสุดท้อง แต่ว่าพี่ชาย 2 คนได้ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไปแล้ว ดังนั้นจึงเหลือนายตำรวจ เป็นลูกชายเพียงคนเดียว แม่ของนายตำรวจมีอาชีพรับจ้างทั่วไปอยู่ที่จังหวัดสิงห์บุรี พอลูกเลี้ยงตัวเองได้ แต่ทั้งนี้นายตำรวจจะแบ่งเงินให้แม่ไว้บ้างยามที่ไปเยี่ยมเยียนแม่ ปัจจุบันนายตำรวจยังไม่ได้แต่งงานมีครอบครัว แต่อย่างไรก็ตามมีโครงการที่จะแต่งงานในอนาคตอันใกล้นี้

ไดอะแกรมแสดงเครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

นายตำรวจจะขับรถเป็นประจำทุกวัน จะมีหยุดบ้างเป็นบางครั้ง แต่ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ก็จะไม่หยุด เพราะไม่อยากเสียเวลาทำงาน เงินที่หาได้วันแต่ละวันจะรับแบบสบาย ๆ เพราะตัวคนเดียว

นายตำรวจขับรถทั้งกะเช้าและกะดึก บางครั้งอาจนอนพักบนรถนั่นเอง ส่วนบ้านพักนั้นนายตำรวจได้อาศัยอยู่บ้านเก่าแก่ แต่จะไม่ค่อยได้ไปอยู่ เพียงแค่แวะไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเท่านั้นเอง

พฤติกรรมการขับรถ

นายตำรวจเป็นบุคคลผู้หนึ่งที่ชอบขับรถเร็ว และมีประวัติการกระทำผิดกฎจราจรค่อนข้างบ่อยครั้ง เพราะความใจร้อน และไม่ต้องการให้รถติดเป็นเวลานาน จึงต้องพยายามทำทุกอย่าง เช่น ขับรถเร็ว แชน ปาด หรือบางครั้งขับขึ้นบนลู่วบาท หรือขับออกนอกช่องทางเดินรถ ซึ่งถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรออกใบสั่งเป็นประจำ

อย่างไรก็ตามนายตำรวจไม่ได้รู้สึกว่าตนเองกระทำผิดอะไรร้ายแรงมากนัก เพราะคนอื่น ๆ ก็ทำผิดกันทั้งนั้นในสภาพการจราจรแบบนี้ และยังประกอบอาชีพขับรถ ต้องหารายได้ให้มาก ๆ จึงจำเป็นต้องทำ อย่างเช่นพวกรถแท็กซี่ ที่มีกจอตามบริเวณป้ายรถเมล์ ท้าให้บางครั้งรถเข้าป้ายมาได้ กลายเป็นว่าคนขับรถมินิบัสเป็นผู้ผิด เป็นต้น

การมองตนเองของผู้ขับรถมินิบัส

นายตำรวจแสดงความคิดเห็นว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพที่อิสระเสรี ไม่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของใคร วันไหนจะขับหรือไม่ขับก็ได้ ขึ้นอยู่กับตัวเราเอง และอีกประการมีข่าวว่ารถมินิบัสทั้งหมดจะเป็นต้นเหตุก่อให้เกิดปัญหาการจราจรอย่างถี่ถ้วนกัน จริงๆก็มีบ้างที่ฝ่าฝืน แต่เป็นส่วนน้อย รถคันอื่น ๆ บนถนนก็มีส่วนเหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นรถเมล์ รถแท็กซี่ หรือแม้แต่รถยนต์ส่วนบุคคล

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้รับจ้างมีบ้านเช่ากรุงเทพฯ ตอนที่ 14

หมายเลขรอด สาย 71 (วัดธาตุทอง - ปัฐวิกรณ์)
 ผู้วิจัย นางสาววาสนา ศรีอ่อนน้อย นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ ตู้ที่ตลาดปัฐวิกรณ์

ผู้จ้าง นายสาอาง เรืองแก้ว
 อายุ 40 ปี
 ภูมิลำเนาเดิม จ.นครราชสีมา
 ลักษณะรถทำรับ เป็นรถเช่า แบบรายวัน
 รายได้ อยู่ในช่วง 6,000 - 7,500 บาท

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

นายสาอาง ปัจจุบันมีอายุ 40 ปีเต็ม จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 รูปร่างสูงใหญ่ ผิวคล้ำ
 ลักษณะท่าทางขยันขันแข็งในการทำงาน พูดน้อย ท่าทางจริงจัง

ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

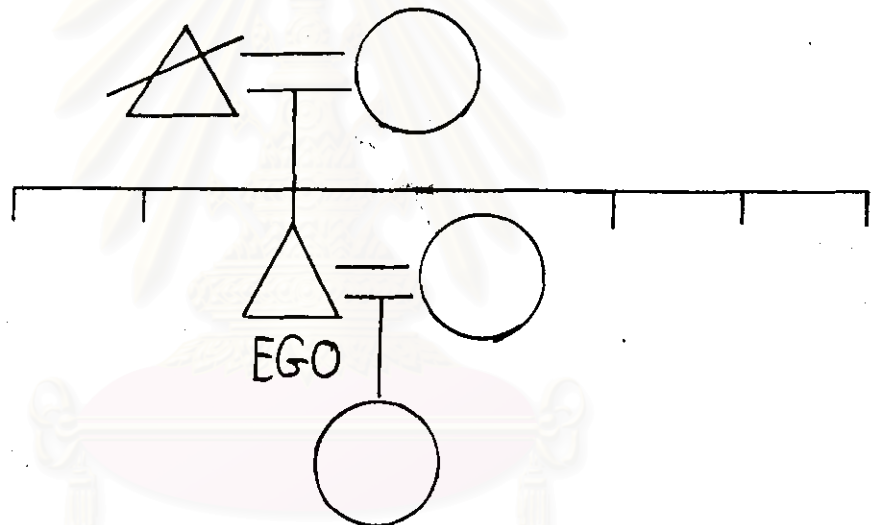
นายสาอางเกิดที่อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา ภายหลังจากจบการศึกษาได้เดินทางมาหางาน
 ทำในกรุงเทพฯ เพราะบ้านที่สีคิ้วนั้นแม่ ภรรยา และลูกสาวอายุ 12 ขวบอาศัยอยู่ โดยรับจ้างทำ
 งานเล็กน้อยมาวันๆ พอมีรายได้ใช้จ่าย นอกจากนี้ยังมีเงินที่นายสาอางส่งมาให้ใช้อีกทุกเดือน นาย

สาอางเข้ามาขับรถที่อยู่นี้ด้วยตนเอง เพราะมีความสามารถขับรถได้ โดยในระยะเริ่มแรกได้ทำงาน
อยู่บ้านมีน้ำมันแห่งหนึ่ง ทาหน้าที่ล้างอัดฉีด และถ่ายน้ำมันเครื่อง

ครอบครัวและเครือญาติ

นายสาอางเป็นลูกชายคนที่ 3 ในบรรดาพี่น้องจำนวน 6 คน ซึ่งต่างก็แยกย้ายกันไปทำงานที่
ที่ต่าง ๆ ส่วนพ่อคุณแม่ได้เสียชีวิตไปนานแล้ว นายสาอางได้แต่งงานมีครอบครัว มีภรรยา และบุตรสาว
น่ารัก อย่างไรก็ตามแม้ลูก ๆ จะแยกย้ายกันไปทำงานที่อื่นแต่ทุกคนจะส่งข่าวคราวให้กันอยู่เสมอ

ไดอะแกรมแสดงเครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

ชีวิตในแต่ละวันตลอด 4 ปี ของนายสาอางจะเป็นเหมือนกันทุกวัน คือเริ่มขับรถตั้งแต่เวลาประ
มาณ 6 โมงเช้าไปจนถึง 4 โมง รวมเวลาแล้วกว่า 12 ชั่วโมงที่ต้องนั่งอยู่หลังพวงมาลัย รถติดอยู่บน
ถนนเป็นเวลานาน แต่นายสาอางก็มิได้ย่อท้อ หนึ่งอาทิตย์จะหยุดขับ 1 วัน ซึ่งรถที่ใช้อยู่นี้เป็นรถเช่ากับ
เจ้าแม่ มีอายุการใช้งานมานานกว่า 5 ปี ในวันที่หยุดขับรถจะพักผ่อนอยู่กับบ้าน บ้านที่อาศัยอยู่
นี้เป็นบ้านเช่า เสียค่าเช่าเดือนละ 1,200 บาท

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจราจร และผลกระทบที่ได้รับ

ปัญหาการจราจรทุกวันนี้ นายสาอาจย่อมได้รับผลกระทบอย่างแน่นอน เพราะว่าเป็นอาชีพที่ต้องอาศัยถนนเป็นสำคัญ ซึ่งถ้าถนนมีปริมาณไม่พอดีกับปริมาณรถ ก็จะทำให้เกิดการติดขัด ทำให้จราจรได้เนือยรอบ ผลพวงตามมาคือค่าเช่ารถไม่พอส่ง แต่ทั้งนี้ถ้าให้เสนอแนวทางการแก้ไข ตนก็ไม่รู้ว่าจะเสนออะไร คงแล้วแต่ทางผู้บริหารที่ควรเร่งแก้ไขโดยด่วน เพราะไม่ใช่แค่เพียงบรรดาคคนขับรถมินิบัสเท่านั้นที่ได้รับผลกระทบ

แม้ว่าสภาพการจราจรจะติดขัดมากเพียงใด แต่นายสาอาจก็พยายามที่จะไม่ฝ่าฝืนกฎจราจร เพราะยึดหลักที่ว่าต้องมีวินัย จักรรถต้องเน้นที่ความปลอดภัยและกฎระเบียบเป็นหลัก เพราะถ้าเกิดอุบัติเหตุขึ้นมาแล้ว ท้ายากที่จะแก้ไข

ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการปรับปรุงรถมินิบัส

นายสาอาจมีความเห็นว่ารถมินิบัสที่ซื้อใหม่นี้มีความเหมาะสมแล้วกับการจราจรในเมืองไทย เพราะว่าเล็กและคล่องตัวดีมาก ซึ่งถ้าปรับปรุงซ่อมแซมเรื่องของเครื่องยนต์ หรือสภาพรถที่ดี ทุกอย่างไม่น่าจะมีปัญหา ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับผู้ที่เป็นเจ้าของหรือเข้าแถวจะเห็นด้วยหรือยินยอมหรือไม่ เพราะการปรับปรุงย่อมต้องจ่ายเงินจำนวนมาก ตนเองเป็นเพียงคนขับรถจึงไม่มีสิทธิ์ตัดสินใจ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้ขับขีรถวินิบัสในเขตกรุงเทพฯ คนที่ 15

หมายเลขรถ สาย 71 (วัดธาตุทอง - ปัฐวิกรณ์)
 ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ อยู่ที่ตลาดปัฐวิกรณ์

ผู้ขับขี นายสมหมาย
 อายุ 32 ปี
 ภูมิภาคเนาเดิม จ.กำแพงเพชร
 ลักษณะรถที่ขับ เป็นรถเช่า แบบรายวัน
 รายได้ ประมาณ 10,000 บาทต่อเดือน

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

นายสมหมายเป็นคนรูปร่างสันทัด สูงประมาณ 165 ซม. คิวคางแดง ทำทางอารมณ์ดี ชอบการพูด
 คุยแลกเปลี่ยนความคิดกับผู้อื่น และเป็นคนค่อนข้างตรงไปตรงมา

ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

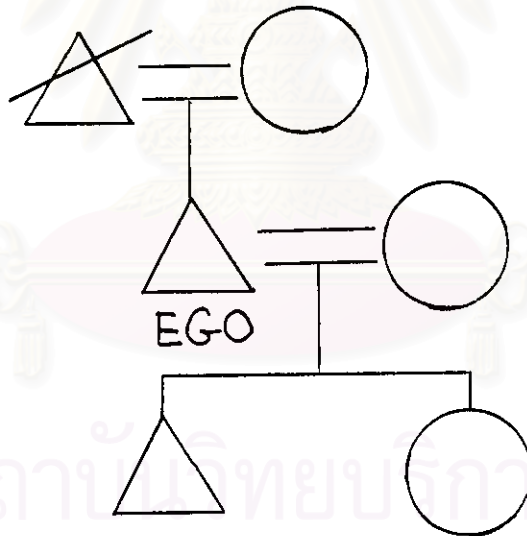
หลังจากที่นายสมหมายจบการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แล้วจึงเข้ามาทำงานทำในกรุง
 เทพฯ เพราะรู้สึกว่าจะมีรายได้ดีกว่าอยู่ต่างจังหวัด โดยเริ่มแรกเข้ามาทำงานหลายอย่าง เช่น
 เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย หรือยามให้กับบริษัทแห่งหนึ่ง หรือแม้กระทั่งเคยเป็นเด็กส่งของตาม

ร้านค้าทั่วไป ต่อมาจึงได้เปลี่ยนมาเป็นคนขับรถมินิบัสตามที่ภรรยาชักชวน ซึ่งภรรยาเองนั้นเป็น
กระเป๋ารถที่อยู่ที่ โดยมีเพื่อนช่วยสอนหัดขับรถยนต์ให้ และได้สอบใบขับขี่จนได้ใบอนุญาตขนส่งประเภทที่
2 ซึ่งก่อนหน้านี้ไม่เคยมีอาชีพขับรถแต่อย่างใด

ครอบครัวและ เครือญาติ

นายสมหมายเป็นลูกชายเพียงคนเดียวของครอบครัว พ่อได้เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ ส่วนแม่ยังคงมี
ชีวิตอยู่ตามลำพังที่บ้านต่างจังหวัด ซึ่งนายสมหมายได้พยายามไปเยี่ยมเยียนแม่เป็นประจำอยู่เสมอมาได้
ขาดพร้อมกับส่งเงินค่าใช้จ่ายไปให้ทุกเดือน ปัจจุบันนายสมหมายแต่งงานแล้ว และมีบุตรที่ต้องดูแลรับ
ผิดชอบ 2 คน เป็นชาย 1 หญิง 1 ซึ่งทั้งคู่ยังเล็กอยู่

โคอะแกรมแสดงเครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

นายสมหมายเริ่มขับรถตั้งแต่เช้า จนถึงเย็น รวมแล้วกว่า 12 ชั่วโมง ซึ่งจะขับเป็นประจำทุก
วัน โดยไม่หยุด รถที่ขับอยู่นี้เป็นรถเช่า เสียค่าเช่าเป็นรายวัน วันละ 800 บาท

พฤติกรรมในการขับรถของนายสมหมายนั้นแม้บ้างที่ฝ่าฝืนกฎหมายจราจร เช่น ไม่เดินรถในช่องทางเดินรถประจำทาง ทั้งนี้ เพื่อความรวดเร็ว และต้องการได้ผู้โดยสาร เพราะนั้นย่อมหมายถึงเงินที่จะได้ อย่างไรก็ตามแม้จะรีบเร่งแค่ไหน แต่นายสมหมายไม่เคยประมาทอุบัติเหตุขณะขับรถเลย

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจราจร และผลกระทบที่ได้รับ

ในภาวะการจราจรที่เป็นปัญหาเช่นปัจจุบันนี้ นายสมหมายได้รับผลกระทบในด้านอารมณ์ เพราะบ่อยครั้งที่ต้องอารมณ์เสียกับปัญหาจราจรติด และสัญญาณไฟจราจรที่เสีย จนบางครั้งทำให้เกิดการแย่งช่องทางกัน

นอกจากนี้สาเหตุของการจราจรติดขัดยังเกิดจากการที่มีจำนวนรถยนต์ส่วนบุคคลมากเกินไป ควรปรับปรุงระบบขนส่งมวลชนให้ทันสมัย และมีมาตรฐาน เพื่อให้ผู้คนจะได้หันมาใช้บริการ ปริมาณรถจะได้ลดลงกว่านี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้สมัครผู้มีบ้านเช่ากรุงเทพมหานคร ตอนที่ 16

หมายเลขรถ สาย 207 (ราม1 - ราม2)
 ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ อุทยานมหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผู้สมัคร นายศักดิ์ รัชวงศ์
 อายุ 42 ปี
 ภูมิลำเนาเดิม จ. เชียงใหม่
 ลักษณะรถที่เช่า เป็นรถเช่า แบบรายวัน
 รายได้ อยู่ในช่วง 6,000 - 7,500 บาท

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

นายศักดิ์เป็นคนเชียงใหม่โดยกำเนิด ปัจจุบันอายุ 42 ปี จบการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 นายศักดิ์เป็นคนที่รูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาว พูดจาเรียบร้อย

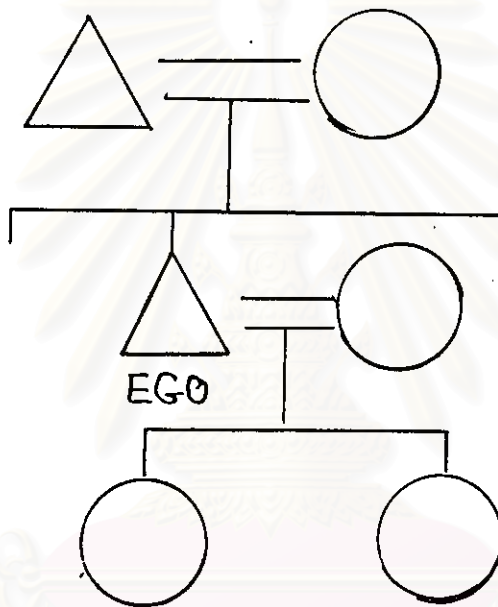
ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

หลังจากที่จบการศึกษาแล้ว นายศักดิ์ได้เดินทางเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ ด้วยหวังว่าชีวิตคงจะดีขึ้นจากที่เป็นอยู่ โดยยึดอาชีพขับรถมาตั้งแต่เริ่มแรก ไม่ว่าจะเป็นคนขับรถบรรทุก รถแท็กซี่ หรือว่ารถวินิบัส เช่นในปัจจุบัน ซึ่งนายศักดิ์ได้ประกอบอาชีพขับรถวินิบัสมานานไม่ต่ำกว่า 6 ปีแล้ว

ครอบครัวและเครือญาติ

นายศักดิ์มีพี่น้องทั้งหมด 4 คน ตนเองเป็นคนที่ 2 พ่อกับแม่ยังคงอาศัยอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ทั้งไม่มีน้องสาว ภรรยา และลูก ๆ ของนายศักดิ์เป็นผู้ดูแล โดยที่นายศักดิ์จะส่งค่าเลี้ยงดูมาเป็น ประจำเสมอมิได้ขาด ส่วนนายศักดิ์เมื่อลงมาทำงานที่กรุงเทพมหานคร จึงได้พักอาศัยอยู่กับญาติ

ไดอะแกรมแสดงเครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

ในแต่ละวันที่ผ่านหน้าบของนายศักดิ์นั้นจะหมดไปกับเรื่องงาน ที่ต้องขับรถถึงกว่าวันละ 12 ชั่วโมง โดยขับตั้งแต่เช้าถึงเย็น หรือบางครั้งอาจมีบ้างที่ขับถึงตอนกลางคืน และรถที่นายศักดิ์ใช้ขับอยู่นี้เป็นรถที่เช่ากับเต้าแก่ โดยเสียค่าเช่าเป็นรายวัน การขับรถในแต่ละวันจะมีบ้างที่ทาคิดทวงจรรยาจร ทั้งนี้เป็นเพราะสาเหตุจากความรีบร้อน ความเคยชิน และทำตามผู้อื่น แต่ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมายังไม่เคยเกิดอุบัติเหตุเลย

นายศักดิ์เล่าว่าแม่จะทำงานหนักขนาดไหน รายได้ก็ยังไม่เพียงพอ ทั้งบางครั้งต้องเป็นหนี้ ประกอบกับต้องหาเงินเป็นค่าเช่ารถ ค่าครองชีพในแต่ละวัน ค่าเติมน้ำมันรถ เป็นต้น

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจรรยาจร และผลกระทบที่ได้รับ

ผลกระทบที่บรรดาคนขับรถทั้งหลายได้รับนั้นแตกต่างกันมากนัก เพราะบุคคลเหล่านี้ล้วนมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน คือขับรถให้ได้จำนวนรอบมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้ได้เงินมาจุนเจือชีวิต แต่เมื่อเกิดปัญหาการจราจรติดขัด รถไม่สามารถไปได้เร็วอย่างที่ต้องการ จึงทำให้เกิดความหงุดหงิด และสภาพภูมิอากาศที่ร้อนอบอ้าวมากขึ้นทุกขณะยังมีส่วนช่วยเสริมทำให้เกิดความเบื่อหน่าย

ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการปรับปรุงรถมินิบัส

นายศักดิ์มีความคิดเห็นว่ารถมินิบัสอย่างที่ใช้อยู่ไม่มีความเหมาะสม และเชื่อมต่อสภาพการจราจรในปัจจุบันเป็นอย่างมาก เพราะว่เล็ก มีความคล่องตัวสูง ทั้งยังช่วยผ่อนเบาภาระค่าเช่าอีกทางหนึ่ง ส่วนเรื่องการปรับปรุงสภาพรถมินิบัสนั้น คิดว่าเรื่องความสะดวกสบาย และมั่นคงแข็งแรงของตัวรถก็ เป็นสิ่งสำคัญที่ไม่ควรละเลย เพื่อให้ผู้โดยสารเห็นว่ารถของมวลชนมีความเหมาะสมที่จะเลือกใช้บริการ

ความคาดหวังของชีวิตในอนาคต

นายศักดิ์คาดหวังว่าในปีนี้จะ เป็นปีสุดท้ายที่ยึดอาชีพขับรถมินิบัส เพราะตั้งใจจะ เปลี่ยนไปขับรถบริษัท ด้วยเหตุผลว่ามีสวัสดิการดีกว่า และมีรายได้ที่แน่นอน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้รับจ้างรับงานเขตกรุงเทพฯ คนที่ 17

หมายเลขรถ สาย 11 (ผาสุก - ประตูน้า)
 ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ ผู่ผาสุก

ผู้รับจ้าง นายสมชาย พินิจจันทร์
 อายุ 25 ปี
 ภูมิลำเนาเดิม จ.ชัยนาท
 สถานะการจ้าง เป็นรถเช่า แบบรายวัน
 รายได้ 4,501 - 6,000 บาท

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

นายสมชายเป็นชายหนุ่มที่มีรูปร่างค่อนข้างสมบูรณ์ ด้วยความที่เป็นคนสูงใหญ่ จึงทำให้นายสมชายดูเป็นผู้ใหญ่กว่าอายุจริง น้าเสียงแตกหัว พูดจาเสียงดัง แต่ก็ดูอารมณ์ดีอยู่ตลอดเวลา

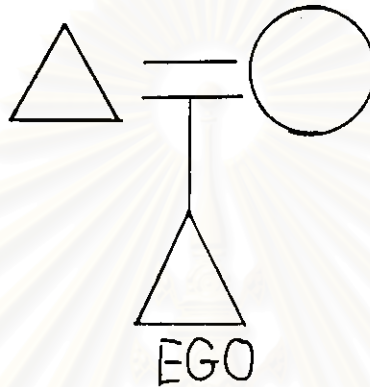
ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

นายสมชายจบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ในวัยเด็กจะช่วยพ่อแม่ทำไร่ทำนาอยู่เสมอ ครั้นพอโตจึงคิดเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ โดยการเป็นคนขับรถรับจ้าง มีรายได้เพียง 4,500 - 6,000 บาทต่อเดือน

ครอบครัวและ เครือญาติ

นายสมชายเป็นลูกชายเพียงคนเดียวของครอบครัว ไม่มีพี่น้อง และปัจจุบันนายสมชายยังไม่ได้ แต่งงานมีครอบครัวเป็นของตนเอง

ไดอะแกรมแสดง เครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

การทำงานในแต่ละวันของนายสมชายจะเริ่มตั้งแต่เช้าจนถึงเย็น รวมเวลาแล้วจันทร์วันและประมาณ 9-12 ชั่วโมง แต่ทั้งนี้จะไม่ได้จับทุกวัน ถ้าวันไหนต้องการพักก็จะหยุด โดยไม่ต้องกังวลกับการสูญเสียรายได้ เพราะนายสมชายเข้าบ้านอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีภาระอื่นมาคาดหวังมากนัก มีเพียงค่าเช่าบ้านเดือนละ 1,000 กว่าบาท นอกจากนี้นายสมชายยังได้แบ่งเงินส่วนหนึ่งไว้เพื่อทำประกันชีวิตให้กับตนเองอีกด้วย

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจรรยา และผลกระทบที่ได้รับ

ในภาวะการจรรยาเช่นปัจจุบันนี้ นายสมชายได้รับผลกระทบเช่นเดียวกับผู้ขับรถรายอื่น ๆ เพราะหากไม่สามารถขับรถได้จำนวนรอบน้อยลง และหากที่ยังเบลออยู่นั้นมากขึ้น สำหรับแนวทางการแก้ไขนั้น นายสมชายเสนอแนะว่าควรจัดระบบการเดินรถใหม่ โดยการจัดแบ่งให้ใช้รถเป็นวันคู่ วันคี่ เพื่อบรรเทาจำนวนรถที่จะออกสู่ท้องถนน

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้รับจ้างรับงานเขตกรุงเทพฯ คนที่ 18

หมายเลขรถ สาย 207 (ราม1 - ราม2)
 ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ อุทยานมหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผู้รับจ้าง นายบรรจง พาดทองหลวง
 อายุ 26 ปี
 ภูมิลำเนาเดิม จ.ระยอง
 ลักษณะรถที่เช่า เป็นรถเช่า แบบรายวัน
 รายได้ 7,000 - 9,000 บาท

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

นายบรรจงเป็นชายหนุ่มที่มีรูปร่างลั่นทัด ผิวสีน้ำตาล ดวงตาฉายแววลึกซึ้งมอง ทำทางเป็น
 คนเอาจริงเอาจัง ใจสู้ ตอบคำถามด้วยความรวดเร็ว

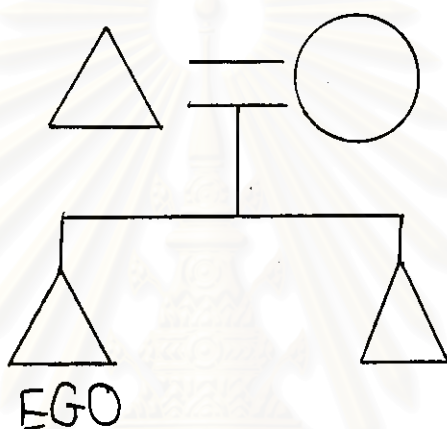
ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

หลังจากที่นายบรรจงจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้วจึงได้รับจ้างทำงานเล็กน้อยมา
 เรื่อย ๆ จนวันหนึ่งมีเพื่อนแนะนำให้มาหางานทำที่กรุงเทพฯ โดยการมาเป็นเด็กเก็บค่าโดยสาร
 ต่อมาอีก 2-3 ปี จึงได้หัดขับรถโดยมีเพื่อนเป็นคนสอนนำที่ ซึ่งจนถึงวันนี้รับจ้างรับงานแล้วกว่า 2 ปี

ครอบครัวและเครือญาติ

นายบรรจงมีพี่น้องทั้งหมด 2 คน ตนเองเป็นที่ชายคนโต น้องชายคนเล็กปัจจุบันนี้ได้เข้ามาหางานทำที่กรุงเทพฯ เช่นกัน โดยบ้านที่ระของมีพ่อและแม่คอยดูแลอยู่ ส่วนตัวนายบรรจงยังไม่ได้แต่งงานมีครอบครัว

ไดอะแกรมแสดงเครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

ชีวิตประจำวันของนายบรรจงเริ่มจากขับรถในตอนเช้า จนถึงตอนค่ำประมาณ 3 ทุ่ม หลังจากนั้นจะเป็นช่วงเวลาพัก การพักผ่อนของนายบรรจงคือการที่ได้นั่งคุย นั่งเล่นหมากรุกกับเพื่อน ๆ ภายนอก หลังจากนั้นก็กลับบ้าน หรือบางวันอาจนอนในรถ แต่ถ้าวันไหนขับรถกะดึก ก็จะขับรถอีกจนถึงตอนเช้า

พฤติกรรมการขับรถ

นายบรรจงขับรถมิโน้ตมาเป็นเวลากว่า 2 ปีแล้ว ซึ่งภายในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา นายบรรจงเคยประสบอุบัติเหตุ 3-4 ครั้ง ซึ่งเป็นการเฉี่ยวชนเล็กน้อยกับรถยนต์ โดยที่นายบรรจงให้เหตุผลว่าเป็นเพราะความรีบร้อน มิฉะนั้นจะกลับไปถึงไม่ทันคิวต่อไป ท้าให้ต้องเสียรายได้ไป

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจราจร และผลกระทบที่ได้รับ

ผลกระทบที่ได้รับนั้นสืบเนื่องมาจากการที่รถติด คือทำให้มีควันพิษ และฝุ่นละอองมากมายในอากาศ นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับการที่บรรดารถที่วิ่งต่าง ๆ มักเข้ามาจอดรอผู้โดยสารบริเวณป้ายจอดรถประจำทาง ทำให้เกิดการกีดขวางช่องทาง และรถหลังเกิดการติดขัด

แนวทางการแก้ไขนั้นควรหาที่เฉพาะสำหรับผู้ที่ขี่รถเข้าไว้จอดรอผู้โดยสาร มีขบส่วยให้จอดได้ตามใจชอบ เพราะอาจก่อให้เกิดความไม่เป็นระเบียบขึ้นได้ และถ้ารถมีนิมัสเข้าป้ายมาได้ ผู้โดยสารอาจได้รับอันตรายจากการที่ต้องลงรถกลางถนน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้จับฉัรมินิบัสนานาชาติ กรุงเทพฯ ตอนที่ 19

หมายเลขรถ สาย 11 (มาสุก - ประตูน้า)
 ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ อู่มาสุก

ผู้จับฉั นายเสมา หันคาสิงห์
 อายุ 25 ปี
 ภูมิลำเนาเดิม จ. จันทบุรี
 สถานะการแต่งงาน เป็นรถเช่า แบบรายวัน
 รายได้ ประมาณ 7,500 - 9,000 บาท

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

นายเสมาดูท่าทางเป็นชายหนุ่มที่ชื่อ ๆ ตอบคำถามด้วยน้ำเสียงที่เผลอตามสำเนียงคนจันทบุรี
 รูปร่างเตี้ยส่ำ แต่งกายสะอาดสะอ้าน เรียบร้อย

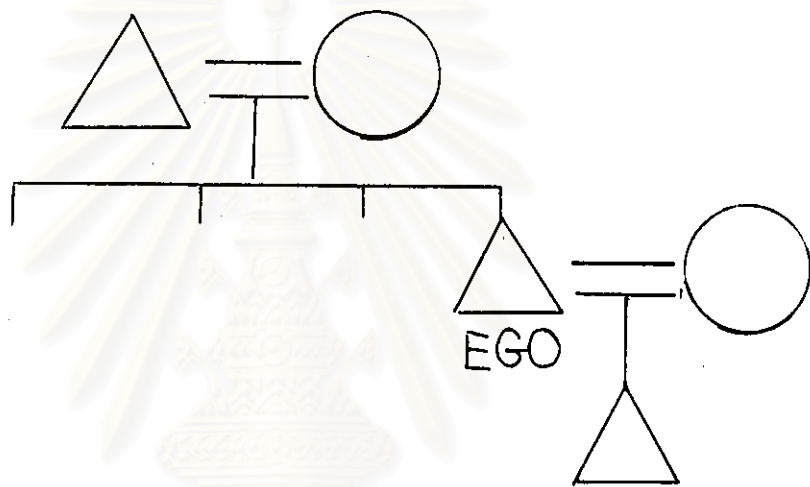
ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

นายเสมาเป็นคนจันทบุรีโดยกำเนิด จบการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนหน้าที่จะมา
 จับรถมินิบัสนี้ เคยจับรถขนสินค้าขนาดใหญ่มาก่อน แต่ต่อมาเมื่อมีคนแนะนำให้นำมาจับรถมินิบัสนี้ จึง
 ตัดสินใจมา ซึ่งนายเสมายังจับรถมินิบัสดำเนินถึง 1 ปี

ครอบครัวและ เครือญาติ

นายเสมามีพี่น้องทั้งหมด 4 คน ตัวนายเสมาเองเป็นคนสุดท้อง พี่น้องคนอื่นๆ ต่างก็มีงานทำแตกต่างกันไป ปัจจุบันนายเสมาแต่งงานมีครอบครัวแล้ว โดยมีบุตร 1 คน ภรรยา มีอาชีพค้าขายอยู่ที่ตลาดบางกะปิ

ไดอะแกรมแสดงเครือญาติ

ชีวิตประจำวัน

นายเสมา มีอาชีพหลักคือขับรถ ซึ่งจะขับรถเป็นประจำทุกวัน แต่ถ้าวันไหนไม่ได้ขับก็จะมาช่วยภรรยาขายของที่ตลาดบางกะปิ เวลาว่างนายเสมาจะช่วยภรรยาค้าขายอยู่เสมอโดยไม่ปล่อยเวลาว่างให้ผ่านไปเฉยๆ นายเสมาจะขับรถถึงประมาณ 2 ทุ่มเท่านั้น เพราะเส้นทางสาย 11 นี้ ไม่มีการเดินรถช่วงกลางคืน ดังนั้นนายเสมาจึงได้กลับบ้านเร็ว ทำให้มีเวลาให้กับครอบครัวอย่างเพียงพอ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจราจร และผลกระทบที่ได้รับ

นายเสมาให้ความคิดเห็นว่าการจราจรทุกวันนี้ ทำให้สภาวะจิตใจของผู้คนแย่ๆ เพราะต้องทนกับปัญหาที่ไม่รู้ว่า เมื่อไหร่จะแก้ไขให้บรรเทาเบาบางลงไปได้ อีกทั้งพฤติกรรมการใช้รถใช้ถนนของ

ผู้คนยังขาดระเบียบวินัยและการมีน้ำใจต่อกัน เช่น บรรดารถยนต์ส่วนบุคคลที่ต้องการออกจากซอยนั้นต่างเห็นแก่ตัว เพราะว่ามีบางครั้งทั้งรู้ว่าออกมาแล้วไม่สามารถไปได้ แต่ก็ยังออกมา ทนให้เกิดการกีดขวางช่องทางเดินรถอื่น ๆ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้ขับขี่รถมopedนิยสถานเขตกรุงเทพฯ คนที่ 20

หมายเลขรถ สาย 77 (สาธ - จตุจักร)
 ผู้วิจัย นางสาววาสนา สร้อยน้อย นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ อุบลจตุจักร

ผู้ขับขี่ นายสอิ่ง ชาวสวน
 อายุ 35 ปี
 ภูมิลำเนาเดิม จ.นครราชสีมา
 ลักษณะรถที่ขี่ เป็นรถเช่า แบบรายวัน
 รายได้ มากกว่า 9,000 บาทต่อเดือน

ลักษณะทางสังคมทั่วไป

นายสอิ่งเป็นชายหนุ่มที่มีรูปร่างเล็ก ผิวคล้ำเล็กน้อย ทำทางเจียบขริม ดูเป็นผู้ใหญ่ พูดน้อย แต่ก็ให้ความร่วมมือในการตอบคำถามเป็นอย่างดี

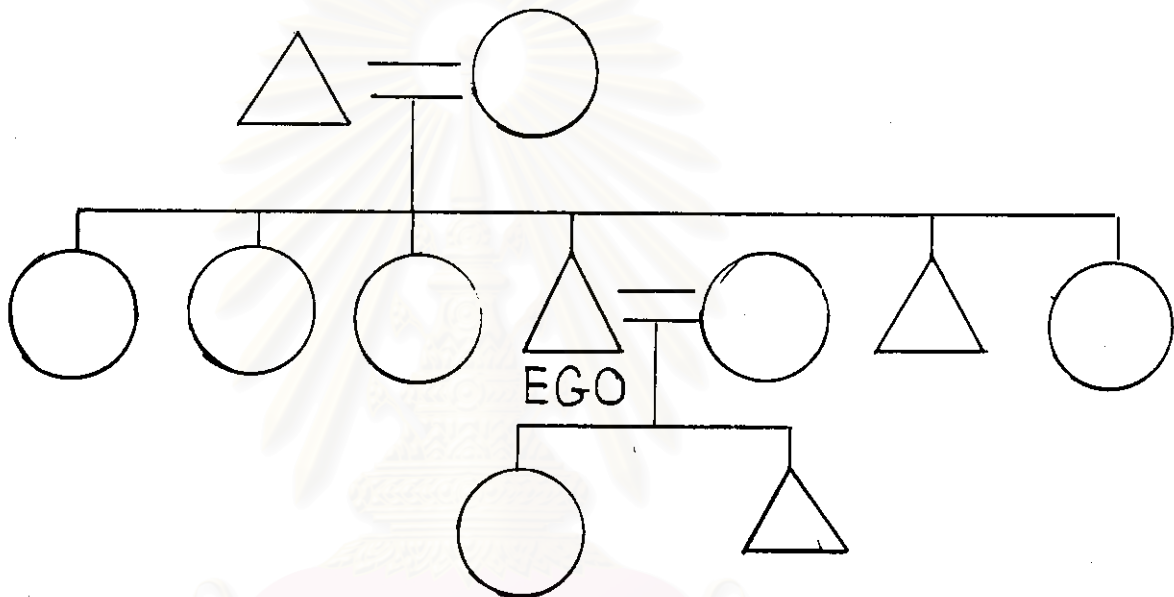
ประวัติชีวิตและจุดเริ่มต้นของอาชีพ

แรกเริ่มก่อนที่จะมาขี่อาชีพขับรถมopedนี้ นายสอิ่งเคยขับรถบรรทุก รถหนักมาก่อน แต่ต่อมามีคนชักชวนให้มาขับรถมopedแทน จึงตัดสินใจมา เพราะที่ขับรายได้ และมีใบอนุญาตขับขี่อย่างถูกต้อง ถึงปัจจุบันนี้รวมนับเวลาที่ขับรถมopedได้ 1 ปีพอดี

ครอบครัวและเครือญาติ

นายสงัด เป็นลูกคนที่ 4 ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด 6 คน เป็นหญิง 5 ชาย 1 ปัจจุบันนายสงัดได้แต่งงานมีครอบครัวเรียบร้อยแล้ว มีบุตร 2 คน เป็นชาย 1 หญิง 1

โคอะแกรมแสดงเครือญาติ

พฤติกรรมการขับรถ

นายสงัดเล่าให้ฟังว่า เคยทำผิดหรือฝ่าฝืนกฎจราจรบ้าง ทั้งนี้ด้วยสาเหตุจากความรีบร้อน และเป็นเหตุการณ์ต่อเนื่อง หรือเหตุสุดวิสัยที่ต้องปล่อยเลยตามเลย มิฉะนั้นอาจเกิดอุบัติเหตุได้ แต่อย่างไรก็ตามภายในรอบ 1 ปีที่ผ่านมายังไม่เคยเกิดเหตุการณ์เฉี่ยวหรือชนเลยแม้ครั้งเดียว

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจราจร และผลกระทบที่ได้รับ

การจราจรที่ติดขัดทุกวันนี้ก่อให้เกิดผลกระทบในเรื่องของคว้นและฝุ่นละอองที่เป็นพิษต่าง ๆ รวมทั้งเสียงที่ดังเกิน ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพกายและประสาทหูได้ ซึ่งแนวทางการแก้ปัญหานี้ทางเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องควรกวาดล้างหรือให้ความสนใจอย่างมากเกี่ยวกับด้านเครื่องยนต์ และสภาพตัวรถ ควรให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดี ไม่มีปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อผู้คนและสิ่งต่างๆ รอบข้าง